

Kalervo Mielty

Näin sen sanoisin

1. Alkusanasta

Sanassa sanotaan monia pieniä asioita, mutta totuus jää sanattomaksi!

Ei se sovi kenenkään suuhun eikä siedä kapeita kulmia.

Kohooa vain ytimeistä itsestään, joka ei muutu.

Täydellinen ei tarvitse korjausta eikä ääretön lisäyksiä.

Ihminen lausuu sanansa elein, äänin ja ajatuksin - usein lainatuin.

**Lausuu itsensä julki, katsoo hetken tulosta ja kääntyy pois,
ennen kuin näkee kaiken haihtuvan.**

Alussa oli Sana (Joh.1:1), kuten lopussakin:

muuttumaton perusta ja tarkoitus,

ja välissä ihmisen puheet, turhuutta täynnä!

Kielten sekaannus, makuasiat, elämän sisältö - tai sen puute!

Alussa Sana - in principio - kaiken kattavana,

ydinolemuksena vailla muotoa, erottavaa tekijää.

Jumalan kuva, vertaistaan vailla:

Logos, eikä lihan ilmaus - ihmisen makuinen sana!

Ihminen lausuu ”minä olen”, uskoen siihen, jota vielä ei ole!

Mutta sitä, joka on ”in principio”, ei tunne kuin se, joka on!

2. Alusta ja lopusta

**Elää niin, että tekee kuolleen eläväksi,
siinä taito, jonka vain harvat voittavat itselleen.**

Kuollutta on kaikki näkyvä itsessään,

liikettä ajan ja tilan rautakahleissa.

Mitä tietää ihminen vapaudesta, saati vapautuksesta

**Orjan poika, tuhlaajapoika turhissa puuhissaan,
äpärrä harhojen maassa, missä kukaan ei kysy isää.**

Voi ihmistä, joka tunnustaa alukseen lihan.

Missä on alku, siellä loppu, lausui eräs,

vapahtajaksi kutsuttu, ja jatkoi:

Vain uusi alku (vapaasti Joh.3:3) tuo vapauden,

**ajaton alku hengessä, missä kukaan ei ole,
ja kaikki on yhtä ja samaa (vapaasti Joh.17:21).**

3. Olemisesta

**Vain kaksi sanaa: Minä olen, ja siinä kaikki
- kunhan todeksi elettyjä eikä vain lihan lausumia.**

Minä on tie siihen, joka on.

Tunne itsesi, niin sinut tunnetaan: itse olevana - itsessä.

Mikään tuleminen tai meneminen ei ole pysyvää.

**Oleminen on sana, liikkumaton ydin,
jossa elämä lepää itsessään ilman varjoja ja muotojen harhaa.
Ei se ole unta eikä laiskaa toimintaa, vaan täydellisyyttä,
jota eivät hyvä tai paha koske.**

**Liian pientä ovat ihmisen hyvä ja paha siellä,
missä vain täydellinen saa luvan elää.**

**Kauhustusta on kaikki puolinen ikuiseksi tehtynä,
vailla mahdollisuutta parempaan - parhaimpaan.**

4. Katoamattomasta

**Jokainen hyvä anti ja täydellinen lahja tulee ylhäältä,
valkeuksien Isältä,**

**jonka tykönä ei ole muutosta, vaihteen varjoa (Jaak. 1:17);
yhdestä ainoasta, jossa ei ole muita: minua, sinua, ei edes Häntä.
Ihmisen hyvä on vain viheliäistä mukavuutta, ohimeneviä makuasioita.
Hyvä nojaa pahaan, paha hyvään. Täällä ei mitään pysyvää,
makuasioita kaikki tyynni.**

**Ei paha ja puute kärsi, vaikka maailma loppuisi:
eiväthän ne muusta tiedä.**

**Maallinen tieto on sidottu maahan kuin langat loimiin.
Siinä elämän kudos, vaan ei elämä itse, kutomaton, katoamaton,**

muodoista vapaa.
Että yhtä olisivat, niin kuin me yhtä olemme (Joh.17:21),
toivoi eräs, yhtenä oleva.
Mikä on katoamatonta elämän kehässä?
Liha ei sitä peri, vaikka halu on suuri,
sillä pohjatonta on ihmisen ahneus.
Jos pysytte sanassa, niin totisesti olette opetuslapsia
ja tulette tuntemaan totuuden (Joh.8:32), ja totuus on vapauden avain.
Pysyä Sanassa, todeksi elää, vapaaksi maailman teistä?
Helppoa on kulkea ohjeiden mukaan näytellen hyveistä mieltä.
Vaikeata ylittää halut, joilla sielu on sidottu maahan.
Tuhansiin olemisiin joutui Aadami-parka, laittomiin suhteisiin.
Meni vapaus, ja pakeni henki, kaiken taakse, itsensä taakse,
ettei osaisi etsiä, ennen kuin on löytämään valmis!
Turhuutta on henki, kun ihminen tyytyy maalliseen.
Turhuutta ehyt ja kokonainen, jos etsii vain osien summaa.
Mitä tahtoo oikea tahto, jotakin - vai ei mitään?
Siinä kysymys – isompi kysyjää.

5. Taivaasta

Ei ikuisuus ole jatkuvaa aikaa eikä taivas
ihana paikka pilvien tuolla puolen.
Ajaton ei tunne aikaa eikä taivas tilan rajoituksia -
ainakaan todellinen taivas,
jossa ei mikään erillinen voi elää.
Paratiisit ovat sielun suvantopaikkoja,
että jaksaisivat kulkea kotiin saakka,
kunnes lyhde on valmis, vaatteet puhtaiksi pestyt ja armolle alttiit.
Taivaallinen armo tuntee vain valkoisen värin. Ei se näe syntistä sielua,
jota maallinen armo kantaa kokemusten pitkää tietä.
Hyväksi on synti ja suuri turhuus, mikäli tarkoitus löytyy
tuskan ja onnen takaa!

**Pieniä ovat mielen vaatimukset, ei se suuresta tiedä, saati
mittaamattomasta, ainoasta olevasta!
Oleminen ilman ehtoja, yhtenä ilman toista:
se vasta murtaa kahleet, avaa salatun portin elävästä sielusta elävään
henkeen!**

6. Helvetistä

**Kuka keksi pirulle paikan, jossa vallitsee ikuinen tuska?
Ikuinen kuin itselle varattu autuus, lujan uskon palkka,
ansioitta ansaittu!
Hyvä on hyvien joukko, verellä lunastettu lauma,
vaikka ei muille armoa anna.
Miksi antaisi, kun eivät sanomaa omakseen ota,
vaikka väkisin tarjotaan.
Autuuden avain, tarjouksessa lähes alusta saakka pappien kädessä,
ja hurmahenkisten - kunhan alistut ja järkesi jätät uskon taakse,
pyhän yhteisen uskon, yhdessä päätetyn kauan sitten.
Tuleen joutuvat Tuomaat, asbestivaatteet yllään,
että iäti palavat uskovien iloksi,
Herran nimeen tuhon omaksi, kuten vihittiin ennen,
Jumalan kunniaksi - ja millaisen jumalan:
rakastavan isän, vai isäpuolen, joka purkaa vihansa lapsiin?
Jumalia on joka makuun, kansaan ja aikaan sopivia, itse luotuja,
että vastuu vierisi suurempiin käsiin, jos joskus huonosti käy.
Epäjumalia kaikki vieraat jumalat, tuhon tuovia kansalle.
Eksytystä uusi uskoville, vanhakin, jos kulkee outoa uraa,
sääntöjen tuolla puolen.
Totuus mahtuu tunnustuksiin, tiukan tullen yhteen sanaan:
ei ole kynnyks korkeaa eikä tieto tarpeen - taivas on ihmisten tasolla
ja helveti kaiken yllä!
Kadotus kohtaa itsensä ylentäjää, joka ponnistaa päästäkseen ylös,**

**maallisen tuolle puolen.
Etsikää niin löydätte - helvetin portin, epäuskon palkan,
että uskovien ilo olisi täysi!**

7. Murheellisista vaeltajista

**Autuaita ovat ne murheelliset (Matt.5:4),
jotka poistavat mielestään turhuuden.
Eivät murehtijat, jotka tuhlaavat voimansa pelkojen suohon.
Kaukana on oikea murhe arjen tuskasta. Se on hengen kosketus,
joka näyttää halujen harhat.
Kuinka vähän jää jäljelle, kun valheet on riisuttu naamioistaan.
Elämä virtaa, ja vaikka saavuttaisit suvantosi,
et voi irrottaa itseäsi tapahtumien ketjusta.
Mutta kuka pakottaa tarttumaan jokaiseen lenkkiin
ja kadottamaan itsensä haihtuvien ilmiöiden sumuun.
Luuletko että ajalliset ilmiöt vievät ikuiseen onneen ja taivastilaan?
Etkö tiedä, että ilmenemättömässä kaikki ilmennys
on pyhain häväistystä!
Ihminen voi sanoa elävänsä, muttei olevansa,
sillä vain yksi on - ja se joka on, on yksi!
Hullutusta - sanottiin eilen,
hullutusta myös tänään, vielä hullumpaa huomenna.
Kaikkein yksinkertaisin on kaikkein vaikeinta, pilaantumaton,
pirstoutumaton ydin vailla minua, sinua tai muita.
Murheellista on nähdä maailman turhuus ja tuska.
Niin hitaasti hakee elämä oikeaa uomaa.
Vaikea on löytää tietä kaaoksen keskellä,
nähdä valoa virvatulten takaa?
Kuka kestää tietämisen tuskan, kun maailman valot sammuvat?
Himmeä on hengen kajo, kaukana viimeinen askel - vapaus.
Maailma ottaa kaiken eikä anna mitään, koska sillä ei ole.
Vain taistelutanner, joka erottaa turhan turhemmasta,**

**ja mielen mielettömyydestä - vaan ei totuutta valheesta.
Maailma on tulossa ja menossa, ei se itse-olevaa käsitä.
Miten voi tuleva saavuttaa olevan?
Edessä vain meneminen ja paluun toivo,
kunhan halu on palanut loppuun.
Raskasta on matka, kun henkiset siivet eivät kannan.
Vain tahto valona tiellä, heikko kajo pimeydessä:
askel eteen, puoli askelta ylös, ei aikaa lepoon - pitkä on tie!**

8. Moninaisista murheista

**Turha on murhetta kantaa, etenkin turhaa murhetta, ja sellaista,
joka on haettu kaukaa, toisten ihmisten mailla.
Mitä hyötyä unettomista öistä, ihmisten vuoksi valvotuista,
jotka eivät hedelmää kannan?
Huoletonko aina, muista piittaamaton houkka - vai rajansa tunteva,
joka osaa myös sanoa ei, kun laiskan kantajaksi pannaan.
Viisas tietää vastuunsa eikä apuaan kiellä, kunhan ei juhdaksi joudu,
elinaikaiseksi orjaksi, toisten varmaksi vahingoksi.
Pahasta on liika apu, huono voimien antajaksi.
Lainaa toisilta otettu, velkarahaa,
joka ei korkoa kasva eikä kartuta omaa.
Vain harvoin hyväksi, pahan paikan ylitykseen,
ettei ensi tyrskiyihin huku, kun elämän myrsky nousee.
Mikä on merimies, joka kestää vain tyyntä vettä
ja rantaan tahtoo tuulien alta, jotka kauas vievät
- omaa henkeä kohden?
Pyhää arkuutta, sanoo heikko puolustaen laiskuuttaan,
mukavaa tietään, toisten murheiden silottamaa.
Vain itse raivattu on omaa - jos paikoin mutkaista,
omia liikennemerkkejä täynnä.
Jokaisen käänteen jäljessä kyltti: minun mutkani, ja sitten suora,
jossa tie saa tietoista suuntaa.**

Missä on ihmisen tie?

**Joukot kulkevat vain kulun vuoksi, kuin luokkaretkien lapset,
jotka luokalle jäävät - juuttuvat maailmaan kiinni.
Niin monta tietä on tästä tuohon, monta hikistä uraa, mutkia täynnä.
Monta raskasta mieltä, murheen painamaa ihmistä,
omalta tieltään eksynyttä,
jotka itkien etsivät kantavaa pintaa hetteisen suon päällä.
Maailma kantaa vain kaltaistaan. Ei se pinnalla pidä, jos ikuista etsii
eikä tyydy vähään. Tarvitaan hengen siivet, että suosta voi kohota ylös.
Siivetkään eivät auta, ellei osaa lentää ja laske painojaan irti.
Raskaita painoja, niin rakkaita - kaikkien halujen summaa.
Halu kietoo ihmisen verkkoon, kuin kalan, joka vapauteen tahtoo.
Vain harva ihminen tahtoo, vaan uskoo päässeensä turvaan
- Jumalan kutomaan verkkoon!
Vaarallinen on elämän meri. Parempi pysyä verkossa,
odottaa ylös nostajaa, vapahtajaa!
Ihminen luulee voivansa elää hengessä, maallisin keuhkoin,
kunhan joku vain tempaisi ylös,
ja pukisi valkoiset vaatteet kuin heille,
itsensä puhdistaneille (vapaasti Ilm.7:14).
Ihminen ei ymmärrä pyhää kieltä,
vaan tahtoo vetää sen maahan, poistaa rimat,
ettei tarvitse ponnistaa ylös - itsestään irti.
Autuaita murheelliset, jotka totuuden näkevät
ja raskain sydämin kulkevat elämän tietä,
tyhjäksi käyvää, valotonta, kun syty ei ihmisten sydän.
Nostavat soihdun tarjoten tulta, mutta sokeat kulkevat ohi,
eivätkä kuurot huutoa kuule.
Maailman pimeys ja pauhu, maallinen verkko, siinä ihmisten turva,
tuhansista sanoista tehty - tuonelan esikartano.
Ei ole samaa murhe ja murhe, saati henki ja henki:
vaivojaan vinkuva henki, maailman hajuinen - ja ikuinen, ainoa pyhä.**

9. Jäniksen kaltaisista

Ja sen minä tiedän, ettei itse jumalakaan voi minua pelastaa,
ellen ole siihen riittävän kevyt,
niin etten kannan maailman turhuutta ja raskainta painoa,
jota minäksi kutsutaan.
Harhaa ovat kaikki suuret uskomukset, lastenruokaa laiskoille
ja lapsenmielisille,
tai niille, jotka pakenevat hengen julmaa kuisketta
kuin jänikset koiraa.
Julma on hengen katse, kaikkialle osuva ilman aikaa ja rajoja:
turhia Troijan hevoset, joiden nimissä ihmiset yrittävät
ohittaa ikuisuuden portit.
Tie on valmis, mutta ihminen ei ole valmis kulkemaan,
vaan etsii toisten asettamia viittoja,
toisten tallomaa tannerta, joka vie vain takaisin alkuun.
Rusakon tapaan juoksee ihminen, paluupolkuja tehden,
ettei joutuisi itse luomansa pedon kitaan.
Itse luotua ja toistaan pakenevaa on kaikki sellainen,
jolla ei ole elämää itsessään:
hyve ja synty, oikea ja väärä, sinä ja minä!
Liian arka on ihminen ihmiselle, joka kantaa ikuista kuvaa, sitä
ainoaa, joka sisältää kaiken.

10. Onnen tavoittelusta

Onni on kuin syksyinen salamanisku taivaalla.
Mitä lähemmäksi osuu sen suurempi vaara, ja kovempi ääni.
Vaatiiko onni veronsa, vai vievätkö verot onnen - elämän verot?
Mikä tuo autuuden, odotusten summan? Hetken väläys harmaudessa,
suuret tunteet pienten aatosten verhona, pehmeän pilven tapaan,
jonka vain hölmöt uskovat kantavan.
Mitä korkeampi nousu sitä julmempi pudotus,
onhan kaikki inhimillinen suhteessa menneeseen.

**Kuitenkin ihminen yhä uudelleen pyrkii ja ponnistaa
uskoen oppivansa pysymään korkeuksissa.
Onnen tasanteet ovat kapeita ja liukkaista.
Täynnä pyrkijöitä, röyhkeitä lähimmäisiä, pahansuopia pyrkureitä.
Vain harvat tulevat alas mäkikotkien tapaan, hyvässä etunojassa,
tömähtäen hallitusti maan kamaraan, ja kapuavat taas iloisesti ylös.
Surkeina valittavat ihmiset elämänsä laskumäkiä,
liian kovia alastuloja ja tuomaripeliä.
Vannovat pysyvänsä alhaalla, tyytyvänsä pieneen onneensa.
Mutta veri vetää ylös terävien vuorenhuippujen kylmiin korkeuksiin.
Sinne tahtovat majapaikan,
varata omat nautintaoikeutensa muita ylempänä.
Kuin linnan herrat ennen, korkeille vuorille – tuhottaviksi!
Kuinka pieniä ovatkaan maan kohoumat ja kunnian kukkulat!
Kuinka paljon tuskaa tuottavat ne kiipijöilleen, ja kiivettävilleen!
Hetken hurmio, humalan kaltainen - ja julma pudotus alas.
Ihminen haluaa kasvattaa onnen siivet, joilla lentää ylös:
nautinnon väsymättömät siivet.
Mutta ihminen ei ole lintu tässä maassa,
vaikka usein muniikin kuin käki:
toisten pesään, toisten haudottavaksi!
Ei hän ehdi istua ajatustensa päällä, kun on kiire ylös,
toisten lintujen pesille.
Ihminen ei tiedä sijaansa: mihin munia, missä hautoa.
Hän etsii vääristä paikoista, vuorten huipuilta,
toisten päiden päältä, kirkoista ja kirjastoista.
Salassa on sieluun suljettu mysteeri, olemassa - vaan ei elämässä.**

11. Omastatunnosta

**Hyvä on hankkia hyvä omatunto. Se takaa rauhaisan unen,
joka monilla jatkuu myös päivien ajan.
Mitä on hyötyä aineen ja vallan antimista,**

**jos sisintä polttaa syyllisyyden tuli?
Autuaita hengessä köyhät, jotka antavat turhuuden mennä.
Harva kysyy äänen perään - se kun on jumalasta,
eikä Jumala siedä uteliaita!
Mutta miksi niin hämärä, että ihmiset saavat eri käsityksiä?
Hyveenä nähdään toisten pahe, ja yhteisön ääni käy yli?
Tunto sanoo yhtä, järki toista, hetken etu kolmatta?
Paljonko lienee omaa omassa tunnossa
- itse ymmärrettyä, oikeaksi elettyä?
Mitä kuiskaisi ääni, joka ei Mooseksen käskyjä tunne?
Ja miten sai hän käskyt, jo ennen tunnetut, kaikissa maissa?
Ei kukaan voi jumalaa nähdä eikä kuulla alhaisin aistein.
Vain kokea sen kuvan kautta, jossa kaikki on läsnä:
Jumalan kuvan ja ikuisen pojan, jossa sielun salattu ydin,
Isästä syntynyt, ajan ja rajan takana, missä minä ja sinä on yhtä.
Yhä odottaa se ihmiseksi tuloaan, jokaisen kautta, Isän kunniaksi.
Liekkiin tahtoo syttyä siellä, mistä maailman valo on poissa.
Valoksi janoaville, jotka sisäisin askelin etsivät tietä ja omaa tuntoa,
joka ei ajan rattaissa muutu.
Ankara on lauman ääni. Syyttäen nousee sisäinen sormi,
jos joku rikkoo ihmisten nostamat rajat ja etsii rajattomuutta!
Hiljaa kuiskaa salattu ääni sirpaleisten ajatusten takaa:
ei siellä, ei täällä, vaan sisäisesti teissä (Luuk.17:21).
Kulkekaa vielä vähän, niin löydätte sen,
jota sydämenne kaipaa(vapaasti Kork.v.3:4)!**

12. Mielen jousista

**Tuhannet pienet epäonnistumiset kiertyneinä jousiksi mielen vatsaan,
valmiina ponnahtamaan aina, kun sattuma avaa salvat.
Vanhoina, vieraiksi käyneinä peikkoina
ne kyyröttävät pimeissä nurkissaan,
toivoen pysyvänsä huomaamattomina,**

**ettei mikään valo toisi niitä esiin.
Valoa ne eivät kestä, siksi heittävät synkän varjon
jokaisen päivänsäteen ylle.
Aika parantaa haavat, ruostuttaa julmatkin jouset, sanotaan,
kun ei haluta nähdä totuutta.
Hyvin säilyvät ikävät muistot mielen sokkeloissa.
Pieni väläys, jo vihlaisee vatsaa,
ja tunnistamaton kipu vie elämän voimaa, eikä mitään tilalle anna.
Jouset vain jatkaa eloaan, loiseläiminä mielen perukoilla.
Mikä voisi ne häätää, vuokraa maksamattomat,
päivätöitä tekemättömät torpparit?
Isäntä itse, hän joka on antanut maata niiden juurille.
Ei isäntä ole uhri vaan huono palvelija itsekin,
joka ei katsonut leiviskänsä perään,
vaan antoi rosvojen tunkea sisään.
Parempi paha maailma kuin oman helvetin esikartanot,
pienistä peloista tehdyt,
paisuttelevien peikkojen uudelleen muovaamat,
oravan kaltaisten otusten, jotka sätkivät oksillaan
ja lyövät rintaan sanoen:
täällä istuukin lyömätön peto!
Pakoon säntäävät jos suoraan katsoo silmiin
- niin että ymmärrys näkee synnyn,
ja tahto lausuu sanansa: Pois talostani, te huonot palvelijat,
oman mieleni äpäret.**

13. Liikkumattomasta

**Ei kukaan ole mitään olemalla jotakin.
Jokin on määre kuolleiden laaksossa,
josta hupsut etsivät elävää.
Luuletko että liike on elämää,
ja että pysähtyminen**

**on kuoleman merkki?
Varjojen leikkiä kaikki mikä liikkuu, tässä ja tämän takana;
pelkkää kuolemista hetkestä toiseen, syntymistä kolmanteen
– lähes samanlaiseen!
Julma se ihminen, joka rakensi oravalle pyörän – julmempi laki,
joka sitoo ihmisen maahan
ja maan takaiseen, kunnes ymmärtää julistaa itselleen lakon
ja astua akseliin, joka ei liiku.
Kokea kaiken kokematta mitään, ytimessä, ajan ja tilan tuolla puolen –
ymmärsikö kukaan?**

Sadosta

**Syksy on tullut, missä ja millainen on satosi?
Vai unohditko kokonaan, että elämä on kasvua varten,
että sinun pitäisi kantaa satoa!
Ei tosin aina runsasta, sillä kasvu ei ole tasaista,
ei sinussa, eikä muussakaan luonnossa.
Arvokkain sato ei näy ulospäin,
vaan koostuu sinne, missä sinua ei ole,
ja missä sinä todellisuudessa olet,
vaikka et sitä vielä tiedä.
Mihin istutit henkesi siemenen?
Vai etkö tiedä, että sinussa on pyhän siemen!
Tosin vain siemen, joka voi kasvaa,
jos olet sen arvoinen.
Ja ihminen on arvoinen,
sisäinen ihminen – sielussaan,
kunhan karistat pois kaiken turhan,
joka estää kasvun – ja kukinnon!**

14. Itsetuntemuksesta

Ei hyvä itsetunto ole itsensä tuntemista - vielä vähemmän huono.

**Pieni ja suuri minä ovat esteitä totuuden tiellä
ja kuitenkin ainoa tie tiettömän polun alkuun.**

**Parempi paisunut minä kuin täysin kasvussa vajaa,
sillä aikanaan suurinkin pallo suotaa ilmansa.**

**Itsetuntemus on kaiken tuntemista,
ydinolemuksen kokemista tässä ja nyt,
vailla ajan ja tilan harhaa.**

**Kaikki aikaan sidottu on keskeneräistä, tulossa tai menossa,
kuka minnekin:**

sisään tai ulos, hengityksen tapaan - Luoja paratkoon!

**Ja mikä luoja? Hänkö, joka karkotti oman poikansa,
iski säleiksi peilin, josta katsoi kuvaansa
- ja heitti ihmiset kuoleman maahan.**

Toivotonta on palasten etsintä ja kuvaksi teko, kun malli on poissa.

**Vain sielun ydin sen tavoittaa, kaikesta riisuttuna,
kaikkea kevyempänä.**

15. Puhtaasta mielestä

**Ei niin puhdasta mieltä, että ajatus ja tunne heijastaisivat
vain pyhää kirkkautta.**

**Mieli on itsekkyyden ja tietämättömyyden samentama,
synnin saastuttama ajatuksen ensi hetkestä lähtien.**

**Ajatuksen kautta ihminen luo harhakäsitykset itsestään ja muista,
ajatuksen kautta hän sulkee pois kaiken pyhän,
joka ei erilaisuutta tunne.**

**Sanokaa vain, että jumala katsoo syntisen puoleen,
mutta todellisuudessa mikään jumalainen ei syntiiä tunne
eikä syntistä näe - Jumalan kiitos!**

**Sisäiset voimat vetävät ilmiöiden pariin - kerran niiden ohi ja ylitse.
Hyvät jumalaiset lait kantavat tuhlaajapojan isänsä asunnon porteille:
ei siihen Isän kättä tarvita, saati Pojan katkeraa kuolemaa!**

**Parempi uskoa syntymään ja tehdä kaikkensa,
että talli olisi lämmin, ja kesytettyjä eläimiä täynnä!**

**Ei kuitenkaan lauhkea kuin lammas
ja helposti hyväksi käytettävä nautojen tapaan:
hyvä ihminen, ihmisten silmin?**

**Ihmisen silmä on kiero, se katsoo aina kahtaalle:
ensin itseän, sitten muihin.**

Paljon tarvitaan leijonan mieltä ennen kuin aukenee kaita polku.

**Harhat on purtava puhki, kädet raastettava
maasta katkerin kokemuksiin:
vasta silloin on vapaus valita.**

Ei yksi askel tuo takaisin, kun miljoonat ovat vieneet harhaan.

**Mutta aina on oikeus kääntyä salatun kaipauksen suuntaan.
Parannusta on se, että suunta on kotiin, ja mielen valta käy vähiin.**

Mielivaltaa on mielen valta, jos vertailukohtana henki.

**Hyväksi hyvä tahto, mutta kuka tuntee
hyvän ja pahan - Jumalien tapaan,**

jotka kerran pelkäsivät ihmisten sen oppivan (1.Moos.3:22)?

**Kateelliset jumalat, olivatko edes nimensä mittaisia,
vai kuolevaisia, itsekin langenneita!**

Moni käy ihmisen jumalaksi, kunhan auttaa, kun ihminen hakee etuja.

**Ja kauppa käy - hyvä, ettei oikeaa Jumalaa näy:
sitä, josta mitään ei puutu!**

16. Kunnioitettavista

**Koko ikäni olen etsinyt kunnioitettavaa ihmisten parista:
sellaista, jota voi arvostaa ilman varauksia.**

**Löysin vain puolinaista, muilta lainattua ja epäkypsää.
Missä ovat yksinäiset ajattelijat ja todelliset tietäjät,**

**kun kaduilla kuuluu vain lauman ääni.
Tapasin kyllä niitä, jotka antavat helppoja vastauksia
vaikeisiin kysymyksiin ja vaikeita helppoihin.
Ja hyviä ihmisiä, jotka tahtovat jakaa kaikille pullamössöä.
Ja totisia pallonsoittajia, kaljankiilto silmissään.
Kuinka tarkkaan säännösteltyä onkaan oikea viisaus,
vain tippa ihmistä kohden, joka ei hapata henkistä verta.
Mutta kaikki keskeneräinen saa kunniaa:
karkea ja ruma nostetaan näytille luovuuden osoituksena.
Helppoa on päästää irti omista suitsistaan,
laskeutua itsensä alapuolelle ja puhua sielunmaisemista.
Voi mieliparkaa, kuinka vähän se heijastaa sielunsa valoa,
kuinka alhaalla se näkee pyrkimystensä kohteet.
Henkisesti laiska, nykyihminen turhine touhuineen,
pinnallisesti vaativa, vähään tyytyvä syvässä.**

17. Pimeydestä

**Myötä- ja vastoinkäymisissä, etenkin pitkissä vastaisissa,
joissa kohtalon tuulet lyövät kasvoja vasten hyytäen hymyn,
punnitaan usko ja rakkaus:
usko hyvään tarkoitukseen, ja rakkauden kantava voima,
oma, ja toiselta saatu, kasvukumppanilta, ystävältä.
Hetken kestää myötäinen, jos paljon omistaa ja vaatii.
Edessä jyrkkä nousu, alla irtoavat kivet, turhailta tuntuva taisto.
Joku lausuu lohduksi, että voimat kasvaa,
ja ymmärrys vaimentaa tuskan.
Helppo on sanoja antaa, vaikeampi ottaa vastaan,
kun voimat valuvat tielle, eikä oma tahto kannan.
Hyvään pyrkivä tahto, pari enkeltä kantamassa,
sata pirua vastassa valmiina taistoon omalla maallaan.
Toisten ihmisten asussa käyvät ne kiinni kaikkeen,**

**mikä aikoo ylös, tai pyrkii kaunista kohden.
Mielellään ottaa ihminen sotaratsun osan:
ei hän siedä ylitseen pyrkiviä,
vaan tarttuu kiinni ja kiskoo alas.
Mieli ei halua nähdä pienuuttaan, vaan asettaa tarkat rajat:
tähän saakka, minun mittaani saakka - mielummin ali.
Paholaisen sotapäälliköt juhlivat voittoaan:
kenraali Kateus, amiraali Ahneus, ja Paha Tahto,
miehistön suurin suosikki.
Mitä voivat enkelit, hengen siivet aseinaan?
Antaa toivon ja uskon, ettei paha ole viimeinen sana,
eikä pimeyttä itsessään ole:
vain valon puutetta ihmisissä - siitä paha saa voimansa,
pelkästä puutteesta, kurjuudesta.
Pieniä ovat pimeyden ruhtinaat naamioidensa takana, pieniä peikkoja,
enkelten sisaria, jotka eivät pahaa tahdo, kun sellaista ei ole.
Vain työtään tekevät, että puute tulisi valoon, ja korjaus pääsisi alkuun.
Ihmistä palvelevat, suurta ihmistä,
joka itkevin sydämin tahtoo kulkea kaiken karkean läpi;
henkistä ihmistä, julmaan seikkailuun ryhtynyttä,
joka pois ottaa maailman synnit ja tyhjentää pahuuden maljan.**

18. Ihmisyydestä

**Ja kuinka voisin tunnustaa olevani ihminen,
jos ihminen on vain nautintojen perässä juokseva eläin,
tosin typerämpi kuin yksikään niistä.
Sillä ihmisen halut eivät perustu tarpeeseen tai tarkoitukseen.
Voi luomakunnan kruunua,
kuinka vähällä luulet ansaitsevasi korkean asemasi.
Missä on viisautesi, kun luonto huokaa saasteittesi alla.
Missä rakkautesi, kun sodan äänet kaikuvat lastesi korviin.
Mutta palloa sinä jaksat rakastaa, kovaa tai pehmeää, isoa tai pientä,**

**ikään kuin se olisi sinun ainoa lapsesi,
joka iloisesti pyörii kunnian kenttien poikki.
Tyydyt niin pieneen onneen ja uskot saavuttavasi suuren autuuden,
tai luulet uskovasi, sillä ethän sinä tiedä mitään suuremmasta,
eihän sellainen tahto ole toimiva, joka ei tiedä mitä tahtoo.
Voi viimeistä Adamia, kuinka kaukana on ihminen sinun mitoistasi.
Voi viimeistä mittaa, jossa ääretön katsoo ääretöntä.**

19. Pyhistä ja yksinkertaisista

**Autuaita ovat yksinkertaiset, lausuu valtaan pyrkivä mieli:
hölmöt eivät asetu vastaan.
Totuus on yksinkertainen niin tyhmille kuin viisaillekin,
mutta houkat tyytyvät toisten luomiin harhoihin,
eivät vaivaudu etsimään moninaisuuden peitteen alta.
Jumala on kolminkertainen - kuten ihminen,
jolla on yksi silmä antamassa, monta ottamassa!
Mahdotonta on yhtä oleminen ihmiselle,
joka kokee itsensä haihtuvien ilmiöiden kautta,
katsoo peilistä alati liikkuvaa kuvaa: minäkö, sinä, vai hän?
Ja että he kaikki yhtä olisivat! Mielen mukaisia,
vai mielen valheita vailla, hengessä yhtä,
ei kuitenkaan laumaa, hengessään laiskoja, joilla ei ymmärrystä ole.
Pyhät ja yksinkertaiset, vieläpä pyhimykset:
liian vaatimattomia pyhässä,
tyytyvät pieneen puhtauteen ja ihmisten hyveiden mittaan.
Pyhää on kaikki itsessään ja itse kaikkeus, vailla mielen varjokuvia,
joita se kutsuu totuuksikseen. Eivät ne edusta Jumalan kuvaa sielussa,
Ikuisen Sanan ilmausta hengen yksinkertaisessa olemuksessa.
Lepattavia liekkejä pimeydessä ihmisen suuret sanat,
sokaisevat vain valmiiksi sokeita,
jotka tahtovat tulla katettuun pöytäan, kun ilta ehtii.**

**Mutta elämä vaatii kovat hampaat ja vahvat leuat
tullakseen oikein syödyksi:
että voisi sulaa sisäiseksi tiedoksi ja viisaudeksi ja itsessään olevaksi.
Ei velliruoka kasvata aikuista mieltä, vaan jättää lasten kaltaiseksi,
keskenkasvuiseksi ymmärryksen suhteen.
Onhan taivasten valtakunta lasten kaltaisten,
sisäisesti puhtaiden ja vilpittömien,
jotka kaiken kokeneena ovat irrottaneet sielunsa
turhasta ja arvottomasta.
Eivät he ylistä hyvää tai kiroa paha - vanhoja opettajiaan,
sillä ne ovat työnsä tehneet ja saavat mennä.**

20. Luovuttajista

**Kevät, luonnon muistutus siitä, että kaikki tulee uudeksi, uusi vanhaksi,
siemenen antajaksi, luopujaksi, luovuttajaksi.
Luovuttajat ovat sankareita, itsensä antajat,
elleivät odota palkkaa - niin että löytyy: yksi käsi antamassa,
monta ottamassa (Sir.20:14).
Kiero on ihmisen mieli, kaikkein kieroin itselleen.
Niin täynnä mutkia, että näyttää suoralta, kun riittävän kaukaa katsoo.
Ei ihminen kykene parempaan kuin antamaan parhaansa
ja vaatimaan takaisin saman.
Kauppiaita kaikki tyynni. Jumalastakin tekevät tarjouksia,
kuka enemmän,
kuka vähemmän, että saisivat osakseen autuuden.
Hänkin lupaili, silloin joskus, Adamin jälkeen,
vannoit ja vakuutti liittoa,
pyhää liittoa kansansa kanssa, mikäli uskossa pysyy eikä etsi muita,
pyydä toisten tarjouksia.
Ei ihme, jos ihminen oppi huonot tavat: ei tahdo muuta kuulla,
vaikeita vaatimuksia, jotka sanovat, että kaiken pitää antaa
eikä odottaa vastaan mitään, ihmisiltä - saati Jumalalta!**

**Turhaan puhui itsensä antaja itsensä antamisesta,
sillä ihminen tahtoo ottaa.
Antaa toki, mutta hyvään hintaan - julkiseen, tai salattuun.
Aina samassa suhteessa: sitä hänkin vaatii - kuten itseään!
Hyvin muistaa ihminen antinsa, pitää kirjaa salassa,
laskee korkoa korolle:
pian on autuus ansaittu ja ikuinen tila taattu!
Kristityillä on ainoa pelastus - viisi litraa viatonta verta
Golgatan juuressa,
puolestamme annettu, täysi sovitus ikuisiksi ajoiksi!
Kaiken otti päällensä, ettei meidän tarvitse vaivaa nähdä.
Uskoa vain lujasti ja laskea päänsä, alttarin edessä - pappien edessä!
Tasan ovat lahjat hengessä: yksi antoi, ja me vaadimme kaiken,
että olisimme kaikki kaikessa luopumatta synneistämme!
Oppi on niin suora, että näyttää kierolta, ihmisen kokoamalta.
Luovu järjestäsi ja ota vastaan pyhä yksinkertaisuus, saarnaa kirkko:
sillä autuaaita ovat lasten kaltaiset - tukipilareita sanasepoille,
jotka helistävät autuuden porttien avaimia
epäilevien Tuomaiden edessä,
vaikkei heillä niitä ole.
Kaksituhatta kertauksen vuotta, ja moni uskoo lunastavaan vereen.
Uskovat, tai sanovat uskovansa, varmuuden vuoksi,
että säilyisi turva vanhuutta varten.
Paha sanoa vastaan, jos pappi houkaksi moittii,
kun itse arkussa makaa.
Lausuu manalle menneen, toivoa vailla, kun ei kirkossa käynyt,
armon eteisessä, vaan vaelsi järkensä mukaan,
ehkä hyvin, mutta väärin tähtien alla, toista taivasta kohden.
Ja kaikki muu - käy helvetin tietä.
Ei koske lunastus häntä, joka oman taakkansa kantaa,
jos ota ei vastaan Pietarin kädestä, joka pakoon läksi
kun Herransa otettiin kiinni.
Ihmiseltä ei vaadita mitään - Jumalalta kaikki!
Kaiken saa, kun kaiken uskoo eikä kysele,**

**Tuomaan tapaan, ettei pyörälle menisi - pappien päät!
Niin - ja häät, taivaan häät: kun ylkä saa neitseensä nähä,
moneen kertaan maailman koskeman, lihan saasteita täynnä.
Ylkä tuo uudet vaatteet, valkoisen puvun ja puhtaan hunnun,
jotka peittävät synnin jäljet, sallivat pääsyn korkeimpaan tilaan,
missä kaikki on yhtä ja samaa.
Mihin jäivät kapiokirstut ja raitaiset matot - niin rakkaat?
Mitä paljastuu valkoisen alta jälkeen häiden, kun yhdeksi pitäisi sulaa?
Vain hetkeksi peittää uskomus toden, vain hetken voi harhat kestää.
Jäljellä matot, pesua vailla, ja kirstu - puoliksi tyhjä.**

21. Uskosta

**Pahinkin Tuomas uskoo johonkin, ainakin siihen,
ettei mihinkään usko.
Kunnioitettavaa on sekin, että luottaa epäuskonsa kaikkittietävyyteen.
Hullutukseksi sanoi Paavali syvimpiä uskon asioita, sellaisia,
joita vain harvat kokevat ja hekin vaikenivat sanojen puutteessa.
Ei hän hupsujen houreista puhunut:
niiden, jotka kuumentavat tunteiden kattilaa yli kiehumispisteen.
Kaukana mielikuvien takaa alkaa pyhien hulluus, viisaudeksi kutsuttu,
mikäli koettua eikä vain hetken väläys sielun yössä.
Paljon on esteitä taivasten tiellä, itse koottuja kasoja:
vihaa, kieroutta, katkeraa mieltä; ahneutta, laiskuutta,
syytösten tulvaa;
turhaa tanssia alkeisvoimien (vrt. Gal.4:9) loputtomassa pyörteessä.
Pitää, täytyy ja tulee - kuiskaa kasvatuksen ääni,
ja ihminen uskoo kuin kone,
joka tarkasti noudattaa vanhoja ohjeita.
Lentohiekkaa on kaikki ulkoa opittu, maailman tuulten tuomaa:
kasalla tässä, huomenna tuossa.
Missä on sydämesi, siinä uskosi (vrt. Matt.6:21).
Sydän tahtoo kuulla hiekan laulua ja rakentaa majansa kinoksiin,**

**joissa mikään elävä ei varjosta maallista näkymää.
Liian elävää on henki haluiselle mielelle.
Henki on sille myrkkyä, joka ei sääliä tunne,
vaan vaatii tyhjäksi tulemista,
turhista uskoista tyhjentymistä - että voisi täytyä.
Ei Jumala luonut mieltä, vaan sielun.
Mieli on tuulten tulosta, kasautunutta hiekkaa,
joka tanssii pyörteinä pihojen halki huutaen hullun lailla: minä!
Ja tuuli nauraa ihmisen tietämättömyyden vallatonta riemua,
sillä sekin tietää,
että ihminen on vain hetken pyörre, jossa vain yksi hiukkanen on totta.
Pieni näkymätön hiukkanen, joka peittyy aineeseen
ja kutsuu sitä minäkseen.
Hullua on rakentaa uskonsa sellaiseen, joka tänään on tätä,
huomenna tuota, sitten vain kasa hiekkaa.
Mutta ihminen on leikkivä houkka, ei häntä kiinnosta sirkuksen synty,
kunhan saa vain mukavan roolin.
Minä olen tie, totuus ja elämä (Joh.14:6):
ja ihmistä kiehtoo elämä - hetken humala sielunsa liikunnossa.
Tie ja totuus ovat huimapäitä varten, jotka hyppäävät pois karuselleista
ja etsivät pyörretuulten liikkumatonta ydintä – Isän ikuista kotia;
ihmisen kotia, ylösnousemusta ja elämää itsessä, alutonta, loputonta;
kaiken sisältävää, kaikesta täysin vapaata.**

22. Viisaudesta

**Kyllästyä kohtuudella, eläen silti kuin alati luova ihminen,
palkkaa ajattelematta,
tai kiitosta, edes kunniaa - niin viisaat neuvoivat,
mutta vain harvat näyttivät mallin.
Valittaa katkerasti, sen opimme helposti
ja väitämme oppineemme kaiken.
Kaiken oppinut on raskauden tilassa - koetun elämän siittäjä.**

**Hän kulkee hitaasti, joka askeleella arvostusta odottaen.
Uskoo olevansa siunatussa tilassa, vanha viisas!
Mutta oikeat viisaat ovat keveitä, eivät he kannan viisauden kiviä
ja painavia laintauluja - toisten ihmisten tekemiä.
Vain sulamaton kokemus on raskasta, epäpuhdasta ja katoavaa.
Helppoa on irrottaa kivistä kultaa, raskasta ja hyvin näkyvää.
Toista on löytää viisautta, kevyttä ja näkymätöntä,
sellaista, joka käy ajallisen läpi kuin salama:
tosin ilman jyrinää - ihmisten jälkiselitystä!
Ihmisten päätelmät vaativat selityksiä, paljon ukkostelua
ja rankkasateita.
Ihminen uskoo todeksi usein lausutun, ainoasta uskosta lähteneen,
pasuunoiden vahvistaman!
Viisaat hakivat tietonsa erämaiden hiljaisuudesta,
mielensä tyyneydestä;
tai viisaus haki heidät - tyhjyyden pysäkillä,
kun olivat itsensä keventäneet?
Eivät he mitään löytäneet, kadottivat vain tyhmyytensä!
Miksi kukaan hankkisi asioita, elleivät ne johda onneen ja viisauteen?
Entä jos ne vievät vain hetken humalaan ja kärsimykseen.
Miksi emme uskoisi Saarnaajaa (Saarn.1:2):
kaikki on turhuutta - ja pysähdy odottamaan
viisauden pyhää laskeutumista!
Ja monet pysähtyvät - suolapatsaiksi uskomusten rutikuiville kentille.
He sanovat, etteivät mitään vaadi elämältä ja ihmisiltä:
kunhan nämä vain tulevat - heidän kaltaisikseen!
Kaltaisuus on julma, jumalallinen sana:
se pyrkii tuhoamaan kaiken erilaisen!
Se tahtoo tehdä kaikista tyhmiä - harvoista viisauden kaltaisia!
Tyhmyys tiivistyy raskaaksi, viisaudelta vaikuttavaksi - kuten tuleekin.
Yhä tiiviimmäksi ja tiukemmaksi, kunnes ihminen on ristinsä kantanut
ja antaa sen vajota elämän mustaan aukkoon.
Viisaus on kaikkein tiiveintä, keveintä ja voimakkainta.
Se läpäisee, murtaa ja kantaa kaiken itsessään.**

**Tyhmyys ei sitä tunne, koska ihminen toimii
vain kaltaisuutensa kehässä.**

**Viisauden jalous on siinä, ettei se sekoita itseään tyhmyyteen,
vaan säilyttää puhtautensa neitseellisessä ajattomuudessa!**

**Mutta me uskomme toisin. Näemme viisautta toimissamme,
kunhan ummistamme silmämme tyhmyydeltä!**

Meidän viisautemme ei ole itseriittoista: se nojaa aina tyhmyyteen!

**Kutsumme jotakin asiaa toista viisaammaksi uskoen,
että siihen on sekoittunut enemmän totuutta!**

**Mutta miten voi jakamaton yhtyä erityiseen ja erilliseen,
ehyt ja täydellinen rikkonaiseen ja puolinaiseen?**

Täytyyhän kaikessa olla viisautta!

Miksi ihmeessä? Ja missä kaikessa?

**Mitä on kaikkentemme – vain puutteellinen tuntemus siitä,
mitä aistimme eteemme tuovat.**

Jos toden näkisimme, emme kestäisi!

**Syökäämme, juokaamme ja olkaamme iloisia, kehotti muuan ja jatko:
sillä huomenna me kaikki kuolemme (Epikuros)!**

Kerran me kaikki kuolemme - tyhmyydestämme!

Kerran synnymme viisauteen! Tai viisaat ovat puhuneet - tyhmiä!

23. Tiedon puutteesta

**Puutteellinen tieto, ihmisen ikuinen kriisi,
maailman tuuliin kadonnut kuin tuhannen haulikon suusta;
lyijyhauleina, vesistön varrella, vastoin lakia - hengen lakia,
joka kieltää ehyttä rikkomasta.**

**Muutama lause ja karkea väite, tuhat pientä yksityiskohtaa:
siinä tietomme kehdestä hautaan.**

**Vain vähän lisäystä aarteiden sekaan, maailman polttamaa kuonaa,
kelvotonta hengen mailla, aineettomilla - aiheettomilla.**

24. Yhden ymmärtämisestä

**Moni haluaisi ymmärtää kaiken, vaikka yhdenkin tiedostaminen riittää,
mikäli se ei ole tämä tai tuo vaan kaiken olevan ydin.**

**Tilapäistä on kaikki muuttuva, suhteellista johdantoa tulevaan
- kerran olevaan.**

**Johdanto ovat tarpeen, että tuleva ja menevä tulisi ymmärretyksi,
mutta mikään ohimenevä ei sisällä elämää itsessään
eikä itseään elämässä,
mikäli elämän on määrä olla ikuista.**

**Ihminen toivoo taivasta ja tyytyy halpaan helvettiin,
kunhan se on hyvin koristeltu.**

**Joka hetki täynnä aistien ja mielen huumaa
- siinä paratiisin malli niille,
joita elämä ei ole vieroittanut.**

Tuskainen on tie aikuisuuteen, raskasta turhien tarpeiden taakka.

**Kivistä aikuisen matka lapsen kaltaiseksi, itsessään luovaksi,
itsestään luovaksi.**

Lapsi on joksikin tuleva - aikuinen jonnekin menevä.

Tarkoitus piilee olevassa, yhdessä, joka ei lisäystä kaipaa.

Vain ihmisen poika voi upota olevaan,

vain ehdollistumista vapaa koskettaa ehdotonta.

Ihmiselle se on mahdotonta, mutta kukapa tyytyisi ihmiseen?

25. Vanhoista säännöistä

**Niin moni uskoo tietävänsä toden, kun on jotakin kuullut, tai lukenut,
pyhistä kirjoituksista, jotka eivät koskaan vanhene.**

**Toden tuntuista on vanha valhe, tuhansien suiden kertoma,
tuhansille pienille korville,
joiden välissä ei ajatus kulje.**

**Ahtaita ovat aivojen urat, huonosti aurattuja, kieltomerkkejä täynnä:
varokaa syntiä ja väärää oppia, tai sulkeutuu taivaanne portit!**

**Varpaillaan kulkee hyvä ihminen, kuin varas,
posket punottaen häpeästä,
kun ei kaikkia kieltoja tunne!
Pyhiä pyhät pykälät, kauan sitten kirjoitetut niille,
jotka oppia kysyivät.
Yleinen tapa kaataa vanhaa viiniä kaikkiin astioihin
- Jumalan määräyksestä,
että kävisi kuten kirjoitettu on: ettei mikään
uhkaa vanhojen miesten valtaa!
Maahan vanhat etikkajuomat - ja uutta käymään,
omaa viiniä oman puun hedelmistä, omin jaloin survottavaksi.
Vain omaa kaipaa henkinen vatsa,
ei muusta kohoa sielun kaipaus kuvaansa kohden.
Voi lamppua, joka saastuttaa puhtaana öljyn,
voi öljyä, joka tahraa viattoman lampun.
Voi ihmistä, joka tuhlaa kallista tultaan, Isältä saatua
- kotimatkaa varten!**

26. Kaavoista

**Vähäistä on totuuden tieto ihmisessä, oma tieto, itse havaittu,
omassa tulella koeteltu.
Helppo on ottaa ajatuksia valmiista pöydästä ja kastaa omaksi,
kunhan kantavat hyväksytyt leimaa.
Ihmismielet ovat usein kuin kaavataloja,
samankorkuisia ja suorissa riveissä, vain numero erottavana tekijänä.
Yksilöllisyys on muotia, kunhan seuraa yhteistä rataa.
Kuka näkisi vaivaa, askeltaisi ilman mallia ties minne,
ja kenen valtuuksin!
Hyväksyntä on aina muodissa, etenkin itselleen tärkeän joukon,
johon tahtoo hukkuu.
Ihminen sietää itseään toisten näyttämän peilin kautta,
kun muut lyövät leiman: kelpaa joukkoon!**

**Ei muodikas ihminen teeskentele, toimii vain kaavan mukaan,
kuten fariseukset aikoinaan.
Sitä joukkoa kuuleminen, jonka keskellä pesä
- tai joutuu omille teilleen,
oman uskonsa varaan, eikä tukena toisten takuut,
joilla kaltainen palkitaan:
pienen ihmisen kaltaisuus suurella autuudella!
Mitä on ulkokultaisuus, muuta kuin muodin oikkua,
tiedotonta teeskentelyä,
kuten kaikki uskonvarainen, jolle ei löydy kestäväää
pohjaa sielun syvyyksistä.
Teatteria on ihmisen elämä, roolien opettelua,
kunnes sujuvat kuin salama.
Hyvä on osaansa esittää, kunhan joku taputtaa, eikä pidä outona,
itse oppineena, joka keinuttaa yhteistä venettä:
pyhää yhteistä venettä, pyhällä yhteisellä merellä,
jossa kulkee valittujen joukko.
Ennalta valittujen joukko kotiaan kohden, uskon aivot käsissään,
pää katsoen taakse, kuin Lootin vaimon.
Silmä sanassa kiinni, sananmukaisessa, jonka toiset antaneet
kauan sitten
ja heittäneet avaimet suohon!**

27. Leiviskästä

**Mitä hyötyä hyvästä leiviskästä, jos sitä ei osata käyttää.
Mitä autuutta taidosta, joka mielen kätköissä ruostuu.
Mitään ei synny tyhjästä, eikä tieto putoa laiskan syliin.
Unelias on ihmisen mieli, vaivaa välttelevä,
tärkeimpien asioiden suhteen.
Hauskuus tosin maistuu ja täyttää kasvuun tarkoitettun ajan.
Eteen päin tähtää elämä, ulkoiseen ja sisäiseen ylentymiseen.
Kehitys kulkee aaltojen tapaan, suorat linjat ovat harhaa.
Pahakin on hyvää vielä pahemman suhteen,**

hyvä puutetta täydelliseen nähden - ihmisen hyve suurta syntiä
jumalaisen rinnalla.
Mielen viisaus on valistamista varten, hengen valo valaistumista.
Moni antaa ymmärtää, että hänen vakkansa alla on valoa,
vaikka se kätkee hänen henkensä pimeyden.
Vähäistä on ihmismielten valo, talikynttilöitä erämaassa,
joita johdattavat kantajansa harhaan.
Suloista on suuri pimeys: se peittää puutteen ja ylläpitää unta.
Valkeus on tuskaa maailman sokaisemille silmille,
hullutusta todellinen viisaus ilmiöiden saartamalle mielelle.
Jokaisella on leiviskänsä,
ei kukaan voi vaihtaa omaansa - saati vaatia luojaaltaan uutta.
Luominen alkaa sisältä, saa karkeimman muotonsa siinä,
joka on kunkin edessä.
Loppu on alun heijastusta - ja hedelmistään puu tunnetaan.
Mitä ylempänä alku sitä parempi loppu, tai loputtomuus!

28. Unesta

Turhia ovat tuliset sanat, jos mieli on unessa,
sielunsa sylissä - sikiöasennossa.
Unta kaikki ulkoinen,
häilyvä silta eilisestä huomiseen,
joka ohittaa kaiken, mikä on totta.
Nukkuva ei totuutta tunne,
hän kulkee vain virtojen mukaan,
poiketen harhasta toiseen.
Harvat ovat heränneet,
harvemmat pysyneet siellä,
missä aika on tässä ja nyt.

**Aika on nousta unesta,
halujen mustasta yöstä,
missä kukaan ei hyvettä tunne.
Ikuinen ei tunnusta aikaa,
eikä jumala syntistä tilaa,
ihmisen suloista unta.**

29. Kuoleman synneistä

**Seitsemän on pyhä luku, sanovat monet, tuntematta syytä.
Vain yksi on pyhä, ainoa yksi, puhdas ja pirstoutumaton.
Seitsemän myös julma luku: kuoleman syntien määrä,
jos papit puhuivat totta.
Kaksi paha kolminaista, lisänä velto häntä, hengellinen laiskuus.
Ylpeys, ahneus ja kateus vaativat lisää: minulle kaikki,
ei mitään muille!
Pöhötautiset - näivettyvät nähdessään naapurin onnen.
Paisuvat tavarasta, vallasta ja kunniaista.
Kuolevat, kuten muutkin, jäljelle jää vain ruumis.
Oikeinko lausui pappi, kun turhaksi julisti vaivalla hankitun,
hartaasti halutun,
ja helvetin tuleen sielun, toivon kipinää vaille?
Kolme muuta: hekuma, juoppous ja viha,
irti päästetty tuli - vaikea sammuttaa, kun myötäinen tuuli käy.
Vain kyllästys sitoo halun, tuskan ja vaivojen kautta.
Ei ihminen usko, ennen kuin näkee - harvoin sittenkään.
Kokea täytyy tuhannet kerrat, katkerat kalkit niellä,
kunnes lausuu: hyvä näin - oikein hyvä näin!
Lausuiko toden pappi, kun tuomion antoi ja käänsi peukalon alas?**

30. Päätöksentekijöistä

**Sopu antaa sijaa, sanovat vanhat, mutta kenelle: tarvitsevalle, ottajalle?
Minulla on oikeus, kertovat nuoret, mutta mistä haettu, kenen antama,
kukaan ei kysy, kukaan ei vastaa.**

Oikeus elää toisten joukossa, osansa kantain - kohtuuden mukaan.

**Muut ovat minua varten, uskovat monet, oppiharhaiset,
tai minä muita, sanovat toiset - väärauskoiset.**

**Jokainen on itseään ja muita varten,
erottamaton osa suurta kaikkeutta:
täysivastuinen kumpaankin suuntaan.**

**Kiero on elämän laki, ympäri pyöreä seurausten kehä:
taakse jätetty ilmestyy eteen.**

**Mutta suoraa nousua vaatii nykyaika,
ja pudotusta turhille, turhautuneille!**

Harvat näkevät toiston, vanhan saapumisen uusin verhoihin.

**Kehitys on uusi nimi vanhalle asialle, juhlallisesti kastettu,
vanhoilla vesillä vanhojen kuokkavieraiden keskellä.**

**Tyhjät sanat kulkevat maan äärestä toiseen,
tyhjät ajatukset kiertävä itsekästä kehäänsä, kuten ennenkin.**

Pyykkilaudat muuttavat muotoaan:

likapyykki ei vähene, ei päältä, eikä sisältä!

**Neuvostoissa on uusin usko - paljon sanomisen lahko,
järjestetty ja säännelty kuin kirkko konsanaan.**

Tunnustuksenaan konsensus:

pyrkimys hyvään – tyytyminen vähään!

Poliitikot lentävät kokouksiin kuin linnut soitimelle.

**Mitä olisi demokratia ilman demokraatteja,
tasa-arvo ilman tasapäistäjiä - niin kauan kuin jakamista riittää!**

Muoin oli kukkoja vähän,

kruunupäisiä ukkometsoja, komein höyhenin puettuja.

Sanoivat muille mihin mennään,

suurin askelin - usein verisin.

Kenen kuuluu käskeä, näyttää tietä muille?

**Kuka neuvoisi itseään ja muita, nuorempiaan.
Vai löytyykö viisaus joukosta, määränpää päiden määrästä?
Ihminen kysyy, elämä vastaa - niin hiljaa, niin hiljaa!**

31. Vallasta

Kiltteys saa palkkansa, sanovat vallanpitäjät pienimmästä suurimpaan.

Hyväksi heille taipuminen, alistuminen toisen tahtoon.

Kuka kysyy tahdon laatua, kun voima ratkaisee ja pakko.

Heikot pysykööt heikkoina, lausuu tyranni, toisten alentaja.

Tahto on hyvä, mikäli löytyy tahto, joka antaa kasvulle suunnan.

Se turmelee, sanovat toiset, oppiharhaiset.

Valta jalostaa, kun siihen on valmis,

sisältä kypsä ja tasainen, niin ettei varjoaan seuraa.

**Vain harvat ovat sen arvoisia: joka hetki luopumaan kykeneviä,
jos elämä vaatii.**

Paljon on tärkeilijöitä, jotka anastavat sankarin roolin.

Mukava on jakaa ryöstösaalista ja ottaa kiitosta vastaan.

Tasa-arvo vaatii tasausta, suuria lapiolta

kaiken siirtämiseksi kannattajilleen.

Kunnian himo on melkein hyve – paheisiin nähden.

Se vaatii arvostusta, että siirtäisi sen itselleen.

Harvoin löytyy jaloutta tittelien takaa, usein vain ohut kuori,

jonka sisässä kynnet valmiina iskemään alas,

jos joku pyrkii ylemmäksi, ylevämmäksi.

Pitkä on matka ihmiseksi - ihmisten joukosta!

Pitkä matka ahneuden yli, ja kateuden, kavaluuden,

puhumattakaan tietämättömyydestä toden suhteen.

**Julma on harppaus pois pyyteen vallasta, koko maailman vallasta,
koko maailman valtaan!**

32. Rehellisyydestä

Ihmisen rehellisyys on vaihtelevaa: tänään tätä,
huomenna jotain muuta.

Tilanne vaatii uutta asennetta, ettei loukkaisi,
tai joutuisi huonoon valoon.

Helppoa on olla vilpitiön toisten silmissä, paljon vaikeampi omissa,
mahdotonta itse totuuden edessä - ennen kuin ihminen on voitettu
ja näkee vain yhden ja sen läpi kaiken.

Moni uskoo todeksi sen, mitä aistit kertovat,
mutta ihmisen tieto on vain haihtuva piirto kaikkeuden kehällä,
kuin tuulen pyörre, joka hetkeksi nostaa pölyä ilmaan.

Oikea tieto ei ole tunnetun ja tunteuttoman summaa,
vaan kaiken olevan muuttumaton ydin.

Totuus ei tiedosta vastakohtia, vaan näkee kaiken yhden ilmauksena:
erilaisena ajassa, yhtenä ikuisessa.

Kaikki ovat fariseuksia, hyvään pyrkiviä teeskentelijöitä,
puoliksi hyviä, puoliksi jotakin muuta.

Harvat ovat pukeutuneet Kristukseen - muussakin kuin narrin puvussa.

Hänessä kaikki on yhtä ydintä, ikuisesti samaa Isän kanssa,
joka rakastaa kaikkia samana kuin sitä yhtä,
jossa yhtä ollaan - kunhan ollaan!

Kauppias-luonto on yleisin hyve:

paljon odottaminen vähästä, rajattoman vaatiminen rajallisesta.
Kukapa näkisi vaivaa ristinsä tähden, kun kaikki on jo kannettu,
loppuun saakka, kaikkien edestä!

Uskokoon ken tahtoo, rakentakoon turvansa suurten sanojen varaan.
Suuret sanat ovat pieniä ihmisiä varten, ettei heidän tarvitse ajatella,
saati kyntää kyinen peltö.

Vain harvoin putoaa siemen hyvään maahan, elämän muokkaamaan,
kynnelvirtojen kostuttamaan, missä itku ei irtoa itsen vuoksi!

Niin moni valittaa kohtaloaan, jota vielä ei ole.

Kohtalolla on suunta ja tarkoitus,
ei se kosketa hetken hattaroita, jotka eivät tietään etsi.

**Ei ole valmista maan päällä, eikä täydellistä ihmisten parissa,
jotka tyytyvät eläimen osaan ja uskovat kissan taivaaseen,
suurten sanojen tähden.**

Pieniä ovat pienten ihmisten jumalat, suurten sanojen rajoittamia.

**Ei ilmoitus tee oikeutta ilmenemättömälle,
saati uskonkappale toden tuntemiselle.**

**Rehellisyys maan perii - fariseusten rehellisyys,
joka ei ylitä ihmisten mitta.**

**Autuaita ovat maan perijät, jotka rakentavat
autuutensa haihtuvaan muotoon:
he ovat palkkansa ansainneet!**

33. Turhista lausumista

**Turhaan lausuttuja tuhannet Herran nimet, jos takana itsekäs pyyde,
kapaloituna kuin vastasyntynyt lapsi, erillisen minän äpäri,
joka ei taivasta peri.**

**Ei ehdoton ole minää varten, eikä jakamaton taivu erillisen puoleen,
vaikka seireeniksi ryhtyisi ja laulaisi suloisen laulun.**

**Ihmisiä varten ovat kaikki valitusvirret, tuskan purkamiseksi,
että jaksaisi ristinsä kantaa.**

Raskas on ihmisyyden taakka, oma, ja esipolvilta saatu.

**Pelätä ja rakastaa, samalla kertaa, tärkeitä asioita, kuin jakomielinen,
joka sekoittaa toden ja harhan.**

Mitä tietää ihminen todesta, kun ei tunnusta ydintä.

**Harhainen mieli, kuin pihakeinu vastakohtien välissä:
uskoo onneen silloin, kun saavuttaa alimman pisteen.**

**Haihtuva on autuus ajassa ja rauha liikunnossa, hyvässä tai pahassa!
Hetkellistä maallinen ilo, pian kärsimys kävelee vastaan.**

**Julmia elämän karstat ja loukut, jotka sielua raastavat,
kunnes kiiltää kuin puhdas pellava, kutojaansa odottava.
Etsi aitoa lankaa, sillä hedelmistään puu tunnetaan.
Kun kerä on valmis on kutoja läsnä.**

34. Teeskentelystä

**Älkää valehdelko, tai tehkö sitä mitä vihaatte,
sillä kaikki on paljastettua taivaan edessä (Tuom. log 6),
vastasi viisas, kun hengellisen elämän muodoista kysyttiin.
Liian julma taivas, kun ei valhetta siedä eikä hyväksy teeskentelyä
- parasta antiamme!**

**Teeskentely on sukupolvien perintöä: ojennetut kädet,
taivutetut jalat, anova katse.**

**Nöyryytemmekin pelkkää farssia totuuden edessä.
Näyttelijä on palkkansa ansainnut ja saa uuden roolin,
kunnes löytää itsensä ja samalla näytelmän luojan.**

**Julmia ovat muotoja luovat jumalat, julmia ihmisen suhteen,
joka hullaantuu vatsansa värähtelyistä ja unohtaa kaiken toden.
Liike on ainoa elämä, kun ei tunne ydintä, missä ei muutosta ole.**

**Kauniit tavat ja hurskas katse - ja ihminen uskoo
ohittavansa taivaan portit.**

Ohittaakin - ja hyvin kaukaa, koska ei voi niitä nähdä.

**Kukaan ei kävele ajasta ikuiseen eikä tule
puolivalmiina ylös temmatuksi.**

**Vaikea on ihmisen irrota ilmiöiden pyörteistä ja sukeltaa tyhyyteen,
neulansilmän kautta(vrt. Matt.19:24) tyhjänä itsestä,
itsestä tyhjään tilaan,
jota ei missään ole - ja joka ainoana on.**

35. Rukoilemisesta

**Luja on pyyteen valta ihmisessä, yhtä luja kuin uskonnoissa,
jotka johtavat kuulijansa anomisen - alennuksen tilaan!
Millä oikeudella esittää ihminen vaateita sinne,
missä kaikki on kirkasta ja oikein tulostuvaa.
Tapahtukoon Tahtosi halujeni mukaan, siinä ihmisen rukous
- lausuttu, tai lausumaton!**

**Monet kuvittelevat tuntevansa Korkeimman tahdon,
ovat lukeneet sen pyhistä kirjoista,
mutta Korkeimman tahdon tietää vain hän, joka on yhtä sen kanssa.
Joka hetki on jumalan tahdon ilmausta, mutta ihmisen ymmärrys
ei näe tarkoitusta,
vaan katselee omaa itsekästä kehäänsä. Ei se tosi armoa huomaa,
vaatii vain yhä enemmän helpotusta turhuuksiensa parissa.
Mukava on ihmiselle siunausta, kärsimys paholaisen työtä.
Hyvä ihminen käy rukouksin pahaa vastaan Don Quijoten tapaan.
Ei ole hyvää ilman pahaa, pahan häivääkään
ihmisen tietoisuuden tuolla puolen.
Kaikki on sekoitusta, puolinaista,
joka etsii tarkoitusta omasta pienestä piiristään!**

**Tosi on harhan tuolla puolen, siellä, mihin maallinen silmä ei yllä.
Ei voi sitä nähdä tai kuulla: täydellinen ei alennu aistien pilkattavaksi.
Hengen pilkkaa ovat monet pyhät tunnustukset tietämättömien suusta:
hetken värähdys ilmassa, häilyvä mielle ihmisaivoissa.
Kammion hiljaisuudessa lausutaan kaikki tarpeellinen,
lausumatta mitään.
Kelvotonta on ihmisen rukous, kerjuuvirttä tunteiden hehku.
Sanoa sisäisesti:
Tapahtukoon - ilman varauksia ja pillopyykeitä
- niin se tapahtuu!**

36. Kuninkaallisista

Ihmiset tahtovat tietää kuninkaallisista, mutta kuninkuudesta
he eivät halua kuulla.

Helppoa on orjan asema, kun sitä ei huomaa: aineen,
vallan ja kunnian halu,

lempeä kahle jalassa, joka ei astele korkeita polkuja.

Liian ohutta on ylevä ilma nautinnon täyteisille keuhkoille,
jotka ymmärtävät vain karkean kuoren.

Hidasta on henkinen kasvu, jokainen askel vaatii veronsa.

Helppoa on luisua alas itse raivattua polkua

- sitä helpompaa mitä jyrkempi nousu.

Ja alhaalla kaikki taputtavat käsiään,

sillä eihän kukaan pidä itsensä yli nousseesta - nousukkaasta!

Vanhassa vara parempi, ja joukossa tyhmyys

tiivistyy yleiseksi viisaudeksi,

joka puhuu kansan kieltä.

Vain kuninkaas saavat vapauksia - kunhan sallivat sirkushuvit
eivätkä kanno veroa.

Ahtaita ovat ihmisten asettamat rajat,

turvamuureiksi kutsutut - niin ahtaita,

ettei henki voi niissä elää, koska ääretön ei tunne rajoja.

Ihmiset kutsuvat hengeksi kaikkea, mikä pihisee:

ei se totuutta loukkaa,

hämmentää vain harhaista mieltä.

Kruunu kuninkaan päässä: tarkoituksensa löytänyt

ja valtansa ansainnut mieli:

yhdeksi tullut, joka näkee kaiken kaikessa katsomatta mitään erityistä.

Erityinen on kuin hiekanjyvä erämaassa:

ei se janoa sammuta eikä ravitse etsivää.

Kukaan ei voi saada puolta hengen valtakunnasta,

koska sitä ei voi jakaa,

eikä ikuista kahlita aikaan.

Näytelmää ovat maalliset kuningashuoneet,

**karkeaa kuvakieltä ihmismieltä varten, että alkaisi etsiä kuningasta.
Pitkä matka on ajasta ikuisen, maan syvyyksistä taivaan korkeuksiin.
Syvyyksistään pitää ihmisen hakea voima, joka nostaa itsen yli.
Voittaa monta julmaa härkää, löytää pois maailman labyrinteista,
kunnes kruunu laskeutuu - öljytyyn päähän.**

37. Joulun valosta

**Valkeus loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei sitä käsittänyt (Joh.1:5),
ikuinen valo turhien tuikkeiden takana,
turhien ajatusten tuolla puolen.**

**Loistaa vain kerran, sillä ikuisessa on vain yksi hetki.
Unessa kulkee ajallinen mieli, henki kapaloituna halujen alle,
jotka palvovat pientä jumalaa nimeltään ”Minä”!**

**Ei ihminen sitä myönnä, vaan sanoo uskovansa kolminaiseen,
kolmeen heikkoon jalkaan, jotka kannattavat huojuvaa egoa.
Minä, sinä ja me - siinä jumala, jota ihminen palvoo,
kun on sen itse luonut.**

Vain vastavuoroisen ymmärtää ihmisen järki.

**Tunne tahtoo kaiken itselleen ja verhoaa halunsa yleviin valheisiin.
Ihmisen keksimää myös rakkaus, joka ei säästä täydellistä poikaa,
että kelvoton saisi kaiken anteeksi - kelvottomuuteensa uskoen!
Toki turhuutensa täytyy tuntea, sillä vain tyhjyydessä voi
ikuinen tulla ymmärretyksi.**

**Kulta ei sekoitu saveen, eikä henkinen alennu harhojen leikkiin.
Tyhjiys on ääretön ja ikuinen kuin henki, muotoja vailla,
kohtu, jonka salattu valo saa raskaaksi.
Se on kuin lasta odottava seimi: Joulun lasta,
hengessä hengestä siinnyttä.**

**Virvatulia ovat kaikki lihalliset muodot,
hengen heijastamia kummajaisia,
arvoitusta ja karkeaa pilaa, jonka rohkea mieli voi nähdä.
Kolme näki Joulun tähden, kolme viisasta - sillä vain viisas voi kääntää**

**katseensa tyhjyyteen,
mistä maallinen valo on poissa.
Pimeydessä loistaa valo, Joulun valo - ken näkee, löytää.**

38. Joulun tähdestä

**Valo loistaa yössä, sokeiden sielujen pimeydessä,
eikä yksikään sydän ota sitä vastaan.
Sokeita ovat maalliset sielut valkoisen suhteen,
aistivat vain värin kerrallaan,
senkin sadoin eri tavoin. Kun kuulevat yhdestä,
jakavat sen heti palasiin ja uskovat ymmärtävänsä.
Ihminen käsittää vain ehdollistumia, sukupolvien toiston tuloksia.
Omaa kaleidoskooppiiaan hän katselee lumoutunein silmin
ja lausuu: Minä tiedän!
Kuka minä, ja mitä tietää? Vain harva ottaa selkoa.
Ajattelu on raskasta, ei sovi moderniin makuun,
saati maun puutteeseen!
Pinnallisia ovat ajan tuulet, hetken lepattavia liekkejä mielettömyyden
aavikolla,
missä järjen valo ei loista, eikä totuutta etsi kukaan.
Kaukana on ikuinen tähti, se jonka tietäjät tuntee.
Kaiken liikkuvan tuolla puolen, mistä ihminen ei mitään tiedä.
Sattumien liikettä on ihmisparka:
tänään tätä, huomenna tuota - tässä ja nyt: ei mitään!
Hetken hän ohittaa, ja sen mukana kaiken.
Uskoo tähden vievän kuninkaansa luo - tyytyy tuokion onneen.
Samaa olemusta tähti ja kuningas, Isä ja Joulun lapsi,
yhtä liikkumatonta ikuisuutta ajallisen syntymän tuolla puolen.
Valo pimeyden yllä: Joulu - ja ihmisillä hyvä tahto.
Mutta miten ihmiset hyvää tahtovat, kun eivät sitä tunne?
Heille kelpaa vain lahjat ja juhlan tuoma ilo.
Tyhmää on heille luopuminen, turhuutta sisäinen anti.
Tyhjänä tallissa ikuinen seimi, taivaalla loistava tähti.**

**Alhaalla ihmisen lapset, hetken ilossa.
Kaikki paimenet unessa.
Vain kynttilä valona tietämättömyyden yössä.**

39. Joulun laulusta

**Hiljaisuuden keskellä Joulun sävel, sanaton laulu,
joka kertoo kaiken sanomatta mitään.
Sanatonta ja rajatonta on kaikki tosi.
Tietämättömät puhuvat taivaasta ikuisena aikana.
Voi ihmistä, jota sitoo ikuisen ajan kahleet.
Mitä on nuoruus ja kuolematon ruumis,
jos kaikki jatkuu samaan tapaan:
syöden, juoden ja tyhmyyksiä tehden?
Pian on mitta täynnä, ja ihminen anoo kuolemaa,
vapautusta kokemisen pakosta. Ja ellei saa kuolla,
tahtoo syntyä jälleen,
ajan tuolle puolen, missä kaikki on alati läsnä.
Tuskaa on eilisen vaihtuminen huomiseksi,
turhuutta täynnä kuten Saarnaaja sanoi.
Syntyä valoon, joka ei milloinkaan haihdu, Joulun valoon Joulun
lapsena, samana poikana,
josta pyhät kirjoitukset kertovat: niin että olisimme yhtä,
kuin hekin ovat (vapaasti Joh.17:21).
Ja miten he yhtä ovat? Siten kuin yhtä ollaan:
samana olemuksena samassa olemisessä - eikä toisena toisessa!
Tylsä on ihmisen järki jakamattoman edessä, hullutusta on sille kaikki,
mitä ei voi verrata toiseen ja lohkoa osiin.
Pettävää ihmisen tietoisuus: liikkuva on sille pysyvää ja
tyhjiyttä kaikki oleva.
Harhaa on tuleminen ja meneminen - suhteettoman olemisen suhteen,
joka sisältää kaiken olematta minkään summa!
Kautta avaruuksien kuuroille korville kaikuu enkelten laulu!**

**Maailmalle kuurot voivat sen kuulla
ja valmistaa sydämeensä seimen irti leikatusta lyhteestään,
itkien kylvetystä, iloiten ylös nostetusta (vapaasti Ps.126:6)!**

40. Lasten kaltaisista

**”Antakaa lasten tulla minun tyköni,
senkaltaisten on taivasten valtakunta (Matt.19:14).”
Niiden, joilla ei ole yksi silmä antamassa, monta ottamassa (Sir.20:14).
Mahdollista, mutta paljon tuskaa vaaditaan,
että puhtaus on uudelleen luotu,
ja mieli lepää tyhjänä mysteerin edessä.
”Kaikki, jotka ottivat vastaan, saivat voiman tulla Jumalan lapsiksi,
jotka eivät ole syntyneet verestä, eikä miehen tahdosta,
vaan Jumalasta (Joh.1:13).”
Syntyykö lapsi vai synnytetään - vai sekä että?
Mukanaan valmius syntyä, ja synnyttäjän voima:
niin alhaalla kuin ylhäällä - lihassa ja hengessä.
Maallinen synnytys on sidottu aikaan, taivaallinen alati läsnä,
kunhan ihminen on ehyt ja turhasta tyhjä.
Henki ei synnytä puolinaista, maahan sidottua sekasikiötä,
joka uskoo hurskastelun käyvän lunnaksi ikuiselle.
Kaikelle avoin ja kaikesta vapaa pitää mielen olla,
että ikuusi voi astua sisään ja käydä taloksi.
Niin moni sulkee porttinsa pelastuksen tähden
ja käpertyy polkunsa oheen.
Tie on kulkemista varten - lavea tai kaita, eikä valitus auta:
sillä ”jos tahtoo perässä kulkea, kieltäköön itsensä
ja ottakoon ristinsä (Luuk.9:23).”
Joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa - kadottanut löytää!**

41. Kasteesta

Vain pintaa on ihmisten tieto:
eivät he tiedä, mitä oleminen on,
tai mitä on olla ihminen, se ihmisen poikaa ylempi!
Tulkaa pojaksi, että tuntisitte juurenne,
ne ikuiset, jotka ylhäällä ovat.
Monet uskovat, että on vain yksi poika,
ja oikein uskovat, vaikka eivät tiedä,
ettei hänellä ole nimeä:
koska silloin kukaan ei pelastuisi.
Vain nimetön voi ottaa itseensä kaiken,
joka on itsensä kadottanut.
Nimet ovat katoavia varten,
että ne hetken muistetaan.
Jumala ei niitä kaipaa, sillä vain nimettömiä,
itsensä kadottaneita Hän kastaa pojakseen,
siksi ainoaksi, joka on!

42. Kanasta ja munasta

Munako ennen kanaa, vai kanako, kukkoa vailla?
Entä jos kukko, itsensä muniva alku,
kana kyljessään, ja siinä kaikki!
Jäljessään muna, sisäinen, siirtymätön,
kaiken sulkeva kehä, muodoista vapaa,
ja kuitenkin muotojen äiti.
Tuntematon elämän alku, mysteeri vailla vertaa - sillä toista ei ole.
Vain himmeät viitat teiden varsilla, hämääriä tekstejä täynnä:
tässä on totuus, tai tuossa, ehkä vähän tuonnempana.
Itseä kauempana, sanovat viisaat astuen tyhjiyteen,
kuollen turhuuden suhteen.
Parempi tunnustaa muna kuin kana,

lentoon kykenemätön ja niin tyhmä.
Munassa on tieto kanasta, vaan ei itsestä - ikuisesta.
Kuori on rikottava, että elämä voisi alkaa, ajallinen - ja ikuinen.
Niin vähän saa ihminen kohtunsa kautta, ääretön ei mitään rajallisesta.
Julmaa on astua elämän virtaan, julmempaa tuhota elämän sillat,
tuskalla rakennetut, ja rakkaudella.
Ihminen käy kisaa vertaistensa kanssa. Ei hän siedä hyppyä harteilleen.
Erilaisuus panee vertaamaan ja virittää vastakohtat, riitojen aiheet.
Pienistä munista kuoriutuu ahdas mieli,
kykenemätön itsensä ylitykseen,
mutta niin halukas asettamaan rajoja toisten tielle.
Ääretön ei tunne vertaista eikä käy kilpaan, edes itsensä kanssa,
saati ajallisen, rajallisen - meille ainoan.
Totuus ei tunnusta todellisuuttamme:
sille se on valhetta, mieletöntä näytelmää.
Ihmiset ovat kuin lepattavia kynttilöitä, hetkessä sulavia, valoa vailla.
Heittävät himmeän kajonsa nähdäkseen loistonsa,
ja toisten varjopaikat.
Parempi valo pitää kynttilän löytää - niin kauan kuin vielä palaa.
Sytyttää suurempi liekki, että osaisi kulkea tietöntä tietä
polttaen pois valheet.
Tietä ei tosin ole, mutta kulku jatkuu, jonnekin ja jostakin pois:
kaikkeen ja kaikesta pois!

43. Isoavat

Autuaita ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta,
heidät ravitaan (Matt.5:6).
Mutta kuka tahtoo vanhurskautta, kun ei sitä tunne!
Hurskastelijoita aina löytyy, täydellisistä on puute,
tai edes puoleksi valmiista,
jotka eivät tietoista vääryyttä tee.
Kaikki pyrkimys on maallista - eikä katoavaisuus peri katoamatonta

(1.Kor.15:50) .

Taivas uskotaan maan kaltaiseksi, nautinnon paikaksi,

jossa ystävät kohtaavat, ja jumala takaa onnen.

Anotaan ikuista ajatellen jatkuvaa elämää tilassa.

Harvat pyytävät viisautta, sillä tieto luo tuskaa.

Aavistus kaiken turhuudesta, ja turhuuden välttämättömyydestä

ennen tarkoitusta, joka säilyy salattuna.

Kuinka voimakas onkaan elämisen halu,

kuinka heikko totuuden jano ihmisessä, joka tyytyy maailman antiin.

Monet kengät pitää kävellä loppuun, astella verestävin jaloin,

että tahto irtoaa halusta ja isoa vain yhtä, vaatimatta mitään.

44. Hyvyyden harhasta

Vaatikaa itseltänne enemmän kuin ihmiseltä,

kaiken näkemistä yhden ilmauksena,

joka pyrkii omaan tarkoitukseensa: että olisitte Isänne lapsia,

joka on taivaissa.

Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin Matt.5:43).

Loppu hyvin, kaikki hyvin, väittää tietämätön.

Ellei alku ole hyvä,

ei kukaan voi hyväksi tulla: missä on alku,

siinä myös loppu (Tuom. 10:18)!

Kaikella on tarkoitus, kun riittävän kaukaa katsoo,

hengen korkeuksista.

Mutta ihmiset ovat likinäköisiä ja valittavat kohtaloaan,

vaikka näkevät vain pyörteitä virran pinnalla.

Tarttuvat harhaan, tai koettavat sitä välttää.

Ei heillä vielä ole kohtaloa,

joka sukeltaa syvyyksiin ja nousee voimalla ylös,

kun aika on työnsä tehnyt, ja ikuisuus ainoa suunta.

Synnin palkka on kuolema, sillä inhimillinen hedelmä ei kestä,

**vaan kaipaa täydennystä.
Hitaasti täyttyy aarteiden kammio,
eikä valkoinen morsiuspuku ole tunnissa luotu.
Kirjava on ihmisen olemus, typeryyksien värjäämä:
tänään tätä, huomenna jotakin muuta, maallisen kaltaista,
ikuiselle mahdotonta.
Itsensä kaltaisuus - julma vaatimus jumalalta, ja kuitenkin armollinen.
Julmempi olisi ihmisen kaltaisuus, missä kaikki on
vain ohimenevää näytelmää.
Älkää luulko, että pelkkä hyväksi tuleminen takaa autuuden!
Puolinaista on hyvän harjoitus - ja suuri synti, jos palkkaa vaatii.
Määreitä ovat ihmisen hyvät ja pahat, eivät ne totuutta kerro.
Vain ikuisen siemen asuu hyvässä ja pahassa: etsikää, niin te löydätte!**

45. Ikimuistoista

**Muistot pitävät meteliä sisässäni, elämän jäljet toistavat itseään -
antamatta mitään.
Eiväthän ne ole elämää itsessään, sisäistä elämää, ehtoja vailla.
Vanhaa kertaa mieli joutessaan, että pitäisi egon hereillä,
ettei mikään syvä rikkoisi mielenrauhaa.
Vanhassa vara parempi, sanoi vanha kansa - peläten uutta.
Ei kaikki uusi ole hyvää, saati hyväksi - ei vanhakaan,
mikäli nousee variksenpelätiksi, joka ajaa kaiken elävän pois.
Muistaako syntyvä entisen, kun itkien astuu elämään, kolhuja
odottaen, jo kerran koettuja.
Vai muistaako Adamin tunteet, kun syöstiin alas taivaasta -
vaivaisen omenan tähden?
Syvässä ovat muistin juuret, syvämmässä itse elämä,
ehdoton ja ainoa,
joka ei muotoja kaipaa, eikä niiden tuomaa tuskaa:
Adamin elämä ennen Eevaa,
elämä yhdessä, ainoassa - yhtenä ainoana!**

46. Olemisesta

Ollako, vai eikö olla? Turha kysymys ihmiselle, sillä eihän ihminen ole!

**Ensimmäinen Adam tuli, kuten mekin tulemme,
ja meitä paremmatkin ihmisaihiot,
jotka vielä kauan juoksevat harhojen perässä.**

**Viimeinen Adam on (vapaasti 1.Kor.15:45),
hänessä kaikki ja hän kaikessa,
sisäisesti, rajoja tuntematta.**

**Syntiä on kaikki rajallinen, hengen näkökulmasta, totuuden silmin,
joista poisleikattu ihmisyyden kaihi.**

**Sairautta on ihmisyyys, tappava tauti,
joka vie unohdukseen ja yhä uuteen, mielettömään seikkailuun.
Haavainen ja arpinen on se sielu, joka kääntyy itseään kohden
ja huutaa: "Pois!"**

Mutta minne! Niin kauan on kulkenut, ettei kotiaan muista.

Vain kalpaus kuiskaa:

**"Käy sisään, parempi oma pimeys kuin maailman valo,
joka ei rauhaa anna."**

Mutta pimeyttä ihminen pelkää, vaikka se voisi hänet pelastaa.

Parempi tuttu vankila kuin vieras vapaus!

**Ihminen on puunukke: liikehtii jokaisen ilmiön myötä ja kutsuu sitä
tahdokseen.**

Mutta kaukana on oma tahto, halujen tuolla puolen

- eikä sekään vielä oma!

Pelkkää lainaa kaikki ulkoa opittu ja toisilta saatu.

Oma on kätkeytynä ikuisuuden verhon taakse - täältä ei olevaa löydä!

47. Rakkaudesta

**Sydän onnea täysi, edessä yhteinen tie.
Käsi kädessä hetket valon ja varjon
elämän mattoa kutoo.
Täyttymystä etsii käsi kädestä, sisintä tarkoitusta,
jota rakkaus luo salatuin sanoin.
Salainen ja pyhä on rakkauden lahja.
Yhdessä todeksi eletty - yksin todeksi kuoltu.**

48. Pyhästä Hengestä

**Nouse Pyhä Henki alennuksen tilastasi.
Vapaaksi iske elämän takomat kahleet,
jotka tuskan tuovat ihmisen tielle - ellei nyt, niin myöhemmin.
Ei henki asusta yllämme, vaan kaiken alla:
turhuuksin täytetyn temppelimme kellarissa,
missä se odottaa kutsua häihin.
Tahtoisin mukaansa tulisen ratsunsa selkään,
syöksyä käärmeen lailla kieppuen ylös korkeuksiin,
missä ylkä on alati valmis.
Me tukimme temppelin käytävät, lastaamme täyteen aineen,
vallan ja kunnian raskaita muistomerkkejä.
Pyhimmästä varastamme kallista öljyä halujemme käyttöön.
Siivous ja likapyykki eivät ole ihmisen mieleen,
ellei palkka ole suuri ja välitön.
Loppukoot vain mystiset öljyt, kunhan lamppu on kaunis,
ja mieli kohteissaan kiinni.
Vain tyhmät kaipaavat valkoista vaatetta,
joka niin helposti saastuu elämän teillä.
Mielemme tahtoo maan piiriin - ja siihen jää.
Mutta syvimmissä alennuksen tilassa vuottaa Henki,
kokoon kiertyneenä, kerjäläisen tapaan**

49. Uskomattomasta uskosta

**Toden totta, uskoa kysytään vasta silloin,
kun uskomukset ovat kuolleet.
Uskomukset ovat lapsia varten,
joulupukista hammaspeikkoon,
pyhänjäännöksistä sijaissovitukseen.
Uskova on kuin metsään eksynyt,
ympärillään suuria puita,
maasta kasvaneita, maahan palaavia.
Ei hän näe metsää puilta,
ei totuutta dogmeilta.**

**Tyhjä on ihmisen mieli, kun viimeinen puu on kaadettu,
uskon puu, tuliset sanat oksinaan.
Vain tyhjä voi täyttyä, täydellistyä.
Maailmasta vapaa,
ulkoisesta irronnut on se kohtu,
jossa ikuinen syntyy - yhdestä yhteen!**

50. Lentokyvyyttömästä

**Ykseys, ainoa yksi, arvoitus vailla muita.
Usein lausuttu, kuin salaa, ettei kukaan kysyisi perään.
Jos kysyjä löytyy - ja jolta kysytään, käy ymmärrys kehää
ja katsoo ulos – varjoaan.
Lumottuna kuin kaleidoskooppiin katsova lapsi,
ikuisuuden lapsi ajassa, aikaan särkyneessä unessaan.
Yhä enemmän liikettä silmien eteen, maata jalkojen alle,
tiukasti kiinni tilaan, kuoleman laaksoon,
jossa seireenit laulavat
ja sitovat mielen mutaan.
Pian kuihtuvat hengen siivet, eikä tahto taivaalle kannaa.**

**Jos juonen huomaa, saa kuulla: ”Tuolla on kaikki toisin,
tuolla puolen - ei täällä.
Kaikki katoaa ja kootaan jälleen, uuteen,
parempaan muotoon, kestävään.
Tuhkasta nousee uusi Feeniks, tulta tuntematta, henkeä koskettamatta:
ihmisen painoinen lintu, lentokyvytön, kuin tarhassa kasvanut kana”.**
**Kuka kaipaisi siipiä, kun saa helpon elannon?
Pois heittää luonto turhaksi käyneen.
Milloin lentää taas henkensä mukaan - tahtonsa tietä, jota ei ole?
Kuin siivetön kana on ihminen, jokainen meistä.
Kaikki kelpaa, mitä maailma antaa - ja siivet saa mennä.
Mitä noista, vaaraksi on korkea lento, hullutusta hengen tiet.
Syökää ja juokaa, kaakatus kauas soikoon,
huomenna munitaan uudet kanat, eiliset pannaan keittoon.
Kanat ihmisten pataan, mutta ihminen minne?
Keitinliemeksi Kerubeille, taivaitten tarjoustuotteeksi,
kun ei pakoon osannut lentää - henkensä siivin?
Leikki sijansa saakoon, ja leikkiä onhan elämä, julmien lasten juhlaa.
Ei Jumalan syytä, kun ei tiedetä rajaa eikä koota lyhdettä yhteen.
Kun ei päästetä irti ohimenevistä onnista,
niin painavista, mutta rakkaista - rakastuneille.
Ihmiselle mahdotonta, sanovat monet - ja oikein sanovat.
Vain aika hillitsee kanaiset halut.
Outo kaipaus, tai luonnon oikku, sielun hiljainen ääni.
Adamin ääni - sen viimeisen, josta Paavali kerran puhui.
Eivät maistu maailman jyvät, kun sielu on kuvansa nähnyt:
itsensä ilman muita, muut ilman itseä, kaikki yhdessä, kaikki yhtenä!**

51. Armosta

**Armottomia ovat tuskat ja unettomat yöt, armon ajatuksiin uhratut
- ja kuinka turhaan!
Avatkaa silmäanne ja katsokaa! Koko elämä todistaa armosta: uusi**

**päivä, kasvu, kukoistus, lepo;
koetun siirtyminen siemeneen ja uuteen elämään - yhä kauniimpaan.
Mitä olisi maailma ilman aurinkoa, joka palkkaa odottamatta antaa
niin hyvälle kuin pahoille? Kuinka eläisimme ilman entsyymeitä, jotka
hapatuksen tapaan huolehtivat,
että ravinto muuntuu tarpeita vastaavaksi.
Ei mikään kohoa itsestään - maallinen tai henkinen,
eikä kahta ilman kolmatta,
korkeampaa - mikäli kohota aiotaan asteenkin verran
- maallisessa tai hengessä!
Armo on aina läsnä, mutta ihminen ei tunne sen kulkua.
Jumalastaan hän tekee olennon, jolta voi houkutellessa etuja.
Armo kohtaa ihmisen yhtä varmasti kuin auringonvalo maan,
kun päivä koittaa, ja pilvet ovat poissa.
Vain hölmöt yrittävät käydä kauppaa jumalansa kanssa.
Mitä voi tarjota sille, jossa kaikki on alati läsnä?
Täydellisyys ei ota vastaan, se vain antaa kaiken,
mutta puute ei sitä ymmärrä.
Mukavuus on ihmiselle armoa, ikävät asiat kohtalon iskuja.
Huonosti ovat kirjansa lukeneet, kun odottavat paratiisia tänne,
missä koi syö ja ruoste raiskaa - jumalan armosta,
ettei puute muutu ikuiseksi!
Jossakin kasvaa ikuisuuden siemen, sieluun istutettu aikojen alussa,
salatussa kohdussa, joka ei puutetta tunne.
Armon kantama, koetun ravitsema
on katoamaton aarre, henkinen sato,
joka ajan ja ikuisen rajalla kypsyy, kunnes armo
käy yli ja leikkaa siteet,
joilla sielu on maailman vanki.**

52. Sielusta

Ihmisen sielu on kuin järven pinta, joka tyynenä heijastaa kaiken,
mikä on yllä.

Tulkaa siis rauhan tekijöiksi, tyhjiksi maailmasta,
niin täytytte valosta, josta valo on saanut alkunsa.

Helppoa, sanoi lapsi loppututkinnosta,
jota vanhat pitivät mahdottomana - muille kuin lasten kaltaisille:
ikihengestä syntyneille.

Tuhat vuotta lapsesta tuhlaajapoikaan,
toiset tuhannet surujen mieheen.

Katso ihmistä, kun ihminen on valmis ja ikuista valoa täynnä.

53. Ikuisista tulemisista

Tulemassa joksikin - tai ei miksikään? Kysymys vailla vastausta,
kuten monet muutkin, tosin eri syystä.

Syytön syy on kaiken perusta, ikuinen syy kysyä,
tai tulla vastaukseksi - tulematta miksikään!

Happamia, sanoi kettu pihlajanmarjoista.

Paljon happamampia, sanoi henki elämien kehistä,
joihin ei loppua näy.

Nähdä ja tulla nähdyksi, yhä uudelleen koetuksi ulkoisin aistein,
sanoi Jumala - sanomatta mitään.

Ja ihminen nostaa päätään ja huutaa 'minä',
johon toinen vastaa, 'sinä'!

Ja pienet jumalat nauravat yhteen ääneen,
sillä hekin tietävät olevansa yhtä.

Niin alkoi ihmisen tuleminen joksikin, suuri komedia,
josta joku teki tragedian keksimällä helvetin.

Säälien hymyilivät suuremmat jumalat, jotka eivät pahasta tiedä.
Loppumaton on matka, päättymätön surujen ketju - ihmiseksi sanottu.
Kuka muistaa alun ja tuntee lopun?

**Kuin tyhjä portaikko ihmisrotujen toivoton taisto,
pyörivä näyttämö lepattavien sielujoukkojen alla.
Samaa näytöstä aamusta iltaan
- tuhannesta elämästä tuhanteen kuolemaan!
Vaiti pysyvät Jumalista suurimmat,
mitään tietämättömät hyvästä ja pahasta,
siunauksesta ja synnin palkasta.
Kaksi korvaa ihmisen päässä, kaksi korvaa maailmaa varten,
ei yhtään yhdelle - ainoalle.
Synneistä suurin on ihmisen kokoinen. Se lausuu rakkaita sanoja,
minän tekemiä, minää varten.
Se odottaa taputuksia, jotka pian vaihtuvat kärsimyksen huokauksiin.
Vaikene vaikerrus, helvetin pelko, sulkeudu silmä turhuuden suhteen,
korva maailman ääniin. Uppoudu pyhään tyhjyyteen lain orja,
joka omaksi uskot typerät roolit, itse tehdyt, itsen kiroamat.
Hiljaa kuiskaa hiljaisuuksista suurin.
Kukaan ei kuuntele - lausumatonta.
Turhia lausutut sanat, tyhjyyttä kaikki jokin,
jos vertailukohtana ei-mikään, jonka käsittää vain ei-kukaan,
itsensä kadottanut - itsensä löytänyt!**

54. Kohti liikkumatonta

**Ikuinen ei kaipaa ansioita, eikä ääretön sovittamista,
tosin luopumista, mutta vain turhasta - itsensä mukaan lukien!
Vain tietämättömyys piirtää rajoja sinne, missä niitä ei ole,
ja antaa vapautuksen heille, jotka eivät ole sitä saavuttaneet.
Ihminen takertuu elämäänsä kuin kärpänen tervaan.
Kaikki mikä liikkuu on hänelle elävää.
Liikkumattomasta ei hän mitään tiedä, saati liikuttajastaan.
Jokaista liikettä seuraa lepo, unohduksen kohtu,
unen kaltainen ylösousemus, joka aamulla on ohi.
Uskokaa vain, että vuoret siirtyvät, sillä kaikki siirtyvä on harhaa,**

**toinen toistaan samantekevämpää totuuden suhteen.
Isä ei kuule, eikä Poika pelasta, Henki ei laskeudu alas,
ellei ihminen täyty ja tule jälleen tyhjäksi:
sellaiseksi, joka voi mennä neulansilmän läpi (vrt. Matt.19:24).
Ahdas portti ja kaita tie, salainen silta ajan ja ikuisen välillä,
kaukana maailmasta, karkean mielen takana,
missä hyvekin on suuri synti.**

55. Kehältä keskukseen

**Tasan ovat onnen lahjat: toisilla kaihi silmissään, uskon verho,
joka ei tahdo mitään nähdä uhkaamassa ympyröitään.
Toisilla haritus, niin että näkevät monta uskoa ammentamassa
saman totuuden lähteeltä,
salatusta paikasta, ajan ja tilan tuolta puolen.
Molemmat väittävät näkevänsä toden, elämän ehdottoman
tarkoituksen, mistä ei ylitse mennä.
Mutta mitä on kaikki näkeminen, jossa näkijä on irti kohteestaan
eikä yhtä, kuten viisaus lausuu?
Haihtuvaa on kaikki ehdollinen oleminen,
hetken huumaa suuri pelastuksen usko,
ellei mieli sula tyhjiyteen, jätä maailmaa taakseen
- hyvässä ja pahassa.
Ei muuta suurta kuin ääretön, ei muuta lausumatonta
kuin ehdoton sana,
joka sisältää kaiken ja pysyy vaihi.
Mitä on ihmisen lausuma sana: hetken värähdys ilmassa,
pienempi kuin pienin henkäys.
Vain syy-yhteys jatkaa kulkuaan, kunnes sammuu elämän aaltoon.
Ja mitä sanoi Jumala, jos jotakin sanoi,
vai heijastiko itsensä, auringon lailla,
katseltavaksi kohteiden kautta, palan kerrallaan,
vaikkei olekaan paloista tehty?**

**Ihmisen mieli on palojen vanki. Se kulkee kuin koira jälkien perässä,
makupalaa etsien ja kaivaen aarteita maahan.**

**Moni orava unohtaa kätkönsä, mutta ihminen muistaa
ja palaa - takaisin aikaan.**

**Pientä on ilo ajassa, lyhyttä maallinen onni, edessä tuska ja tyhjyys,
uusi turhuuden kehä.**

Ihminen katsoo peiliin ja lausuu: viisas ihminen!

**Viisaus on hänelle samaa kuin nimen anto, rukous samaa kuin käsien
pano ristiin!**

**Yksinkertaiselle kaikki on yksinkertaista,
moninkertaiselle vieläkin yksinkertaisempaa,
sillä moninkertaista on ihmisen tieto,
suunnaton kerä katkonaisia lankoja,
mistä ei totuuden kudosta synny.**

**Kehää kulkee, keskusta ei tunne, takanaan haihtuvat jäljet,
edessä tuntematon, joka lausuu: ”Kohtalosi, ole hyvä”!**

**Mutta ihminen ei ole hyvä eikä kiitä, vaan nousee vastaan
ja julistaa polkunsa pannaan!**

**Jumala on hänelle huolimaton postinjakaja,
joka kantaa väärää kohtaloita**

eikä valituksista välitä - tuon taivaallista!

**Käsittämättömiä ovat Herran tiet, harvoin kulkevat
ihmisen halujen mukaan!**

Tuskia taipaleet täynnä, kivisiä kynnettävät pellot.

**Mistä löytyy se mieli, joka sulattaa katkeran kalkin
ja tyynnyttää myrskyisen meren?**

Leijonan mieli ja lapsen sydän, pelkoa, vilppiä vailla.

**Kaukana pilvetön taivas, kauempana sellainen sielu,
joka sulkee itseensä kaiken ja löytää keskuksen ilman kehää.**

**Yksinkertaista on ylin viisaus: kaiken kokee itsessään ja itsensä
kaikessa, aikaa ja tilaa vailla. Yksin, yhtenä, yhdessä - mitään vailla -
käsittääkö kukaan?**

56. Alkuperäisestä Sanasta

Nouskaamme kuulemaan Jumalan sanaa, maailmalta suljetuin korvin.

**Lausumatonta, muuttumatonta, alutonta alkusanaa,
josta ei mitään puutu.**

**Hiljaisuus puhuu totta, sanoihin särkymätöntä
ikisanomaa sielun ytimessä,**

**ikiaikaisen kuvan morsiuskammiossa, niin puhtaassa,
että Jumalakin siinä riisuu pois**

kolminaisen verhonsa (Mestari Eckhartin ajatus).

Ikuinen hääpöytä katetaan yhdelle, ei se vieraita tunnusta.

Vierasta kaipaa vain hän, jolla ei ole elämää itsessään.

**Täydellinen ei ota lisäyksiä, eikä Jumala käy kauppaa
kenenkään kanssa.**

**Antaa kaiken, menettämättä mitään, mitään vastaan ottamatta
- siinä mitta,**

jolla ihminen punnitaan, mikäli aikoo itsensä ylittää.

Yksinkertainen on ihmisen osa: ottaa vastaan tarttumatta kiinni.

**Vapautta on se, että ymmärrys osaa luopua
eikä tahdo mitään, vaan tekee rauhan.**

Monta houkkaa on erämaassa, kaukana halujen teillä,

Jumalaa pakenevaa houkkaa, koetusta karttavaa,

jotka panevat uskonsa tekojen varaan.

Syntisiä ovat sanomattomat sanat ja tekemättömät teot,

jotka mielen varjoissa viiptyvät odottaen kutsua esiin.

Rohkea ken uskaltaa ne eteensä ottaa ja antaa moitteen - itselleen!

Lempeän moitteen, etteivät pilloon juokse, tai muotoaan muuta.

Ovela on ihmisen mieli, hetkessä tekee paheesta

hyveen ja hyvästä suuren synnin,

kuoleman synnin, jos joku astuu pyhien sanojen päälle.

**Kuka päätti pyhistä sanoista, totuuden pilareista, joita vain hullut
tahtovat kaataa?**

**Isät kirkon, konsiilien tuliset miehet, ja keisari,
jolle helppo sovitus istui?**

**Loppu hyvin, kaikki hyvin, toistaa kristikansa miettimättä syytä.
Ovatko alun löytäneet, kun tuntevat lopun ajat ja ajan lopun,
taivaalliset tilat ja tilallisen taivaan!
Kun etsivät alun (Tuom.log 18), niin tietävät
- ja antavat ihmisen kasvaa,
ihmisen mittaan - ja yli!**

57. Jaakobin jäljillä

**Pitäkää ilona, kun joudutte moninaiisiin kiusauksiin:
koeteltu kestävyys luo kärsivällisyyttä,
ja kärsivällisyys täydellisen teon, että olette täydelliset
ja eheät (Jaak.1:2).
Mutta ihminen on läpeensä syntinen ja teoissaan vajaa?
Ainakin langennut ihminen, hengestään tietämätön,
joka ei yhdestä mitään tiedä!
Kenestä puhui Jaakob? Voitetusta ihmisestä,
kärsimyksen tulen kastamasta,
josta turhuus on palanut pois. Täydellinen teko
nousee täydestä tiedosta,
täydellinen tieto pyhään yhteydestä - yhtenä olemisesta.
Yhtä olemme, Isä ja minä (Joh.17:21), lausuu täydellinen:
ei muuten voi totuutta omistaa, saati elämää itsessään.
Yksikään ajatus ei synnytä täydellistä hedelmää,
koska ajatus on vain hetken aalto tietoisuuden meren pinnalla.
Pitää olla meri tunteakseen itsensä ja sen mukana kaiken,
ilman eroavuutta, ajan ja tilan syntistä harhaa.
Ihminen elää eilistä tänään ja huomenna,
vaikka hänellä on vain nyt.
Hänen kärsivällisyytensä ei siedä tätä hetkeä,
vaan nostaa esiin pelot ja toiveet piikkimatoksi kulkijan eteen.
Voi tuskaa joka ei kannu hedelmää, voi hedelmää,
joka vangitsee ihmisen mielen.**

**Puhdas mieli ei vaadi mitään, mutta saa kaiken,
kun kärsivällisyys on täydellistä.**

58. Salatusta valtakunnasta

**Sanoi uskoneensa heille Jumalan valtakunnan salaisuuden,
ulkopuolisille vertauksin,
jotta nähdessään eivät näkisi eivätkä huomaisi,
jotta kuullessaan eivät kuulisi
eivätkä ymmärtäisi, eivät kääntyisi ja saisi anteeksi (Mark.4:12)!**
**Varoitti osoittamasta ystävällisyyttä ainoastaan veljille:
mitä erinomaista siinä tekisivät? Saman kuin pakanat!**
Miksi kertoi vain veljilleen: mitä hyvää siinä teki - pakanoiden hyveen?
Sekavaa on suora sana, maailmaa varten tehty, ihmismielen tuote.
Ei salaisuutta voi sanoin antaa, näyttää ulkopuolisille totuutta.
Henki on hengen maassa, käännetyn mielen nähtävissä.
Ei se taivu maailman puoleen eikä aistien piiriin.
**Vääräuskoista on kaikki näkyvä hengen suhteen,
pois pantavaa, anteeksi antamatonta.**
Vaati Isän kaltaisuutta (Matt.5:45), että näyttäisi totuuden (Joh.8:32).
**Ihmiselle mahdotonta (Matt.19:26), shakki ja Matti
- vain Jumalalle mahdollista!**
Mitä auttaa kaikki vaiva, kun ei kyky riitä kynnyksen yli?
Vain portin eteen, ihmisen mittaan, jos ei maailmaa mukanaan kannan.
Riisua itsensä maailmasta - ja itsestään - tyhjäksi tyhyyden eteen.

59. Ei minkään kaltaisesta

Katso jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnit (Joh.1:29).
Viaton olemus suoraan Isästä, sielun ydin, missä rajallinen ei voi elää.
**Ja niin on jumala maailmaa rakastanut (Joh.3:16),
että antoi ainosyntyisen poikansa,**

että maailma ja me hänessä pelastuisimme.

**Olkaa siis täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne (Matt.5:48),
henki hengessä, rajaton rajattomassa, luomaton luomattomassa,
kuten alussa oli, Sana Jumalan tykönä (Joh.1:1), Sana Jumalana.**

**Tuon Sanan mukainen on sielun sisin, Jumalan täydellinen kuva,
kirkkauden peili, jossa kaikki on yhtä ja yksi on kaikki, erotusta vailla.**

**Ihmisen pitää olla olematon ymmärtääkseen sitä, joka on;
ei minkään kaltainen, koska kaikki rajallinen on valhetta ja vajavaista.**

**Totuus ei siedä rinnalleen mitään, eikä kaikkivaltias tunnusta
kilpailijoita - koska niitä ei ole.**

**Pieni on se jumala, joka joutuu epäjumalien paimeneksi:
itsekin yksi heistä,**

**muotojen rakentajista ja välittävistä voimista,
tai pelkkä ihmismielen luomus.**

**Innokas on ihmisen mieli luomisen työhön - höyrystynyt mieli,
joka ei järkeä käytä.**

**Vain yksi on varmaa: että ihminen luo kohtalonsa töillään,
tai niitä ilman - ei olemisellaan - koska häntä ei vielä ole!**

Tiiviiksi ajateltua

Vetovoima pyrkii tasapainoon, rakkaus täydellisyyteen.

Huono omatunto panee välittelemään itsensä tarkastelua ja tekee tarkkanäköiseksi toisten suhteen.

Maailma rakastuu eniten niihin, jotka rakastuvat maailmaan.

Voittaaksemme itsemme itsellemme on meidän voitettava kaikki se turha, mitä olemme sisäämme tunkeneet.

Kunniaa on paljon helpompi saavuttaa kuin kunniallisuutta.

Vain täydellisten ei tarvitse varata tilaa paremmalle tiedolle.

Totuuden vuoren juurella ei kaupitella lippuja köysiradalle.

Mitä kauemmaksi eksyt itsestäsi sitä lähempänä olet tarkoitustasi.

Antaa toisten päättää puolestaan on kuin opettelisi autonajoa koskematta ohjauspyörään.

Toisten asioihin sekaantuminen on tavallisempaa kuin todellisen vastuun ottaminen omistaan.

Todellinen puhetaito vaatii enemmän kuin sukkelan suun ja nokkelan pään.

Vain täydellisestä ymmärryksestä lähtevä teko on pyhä.

Jos katoava ei voi saavuttaa katoamattomuutta, on myös kaikki puutteellinen onneksemme haihtuvaa.

Vapautukseensa uskovat ovat useimmiten vain löytäneet itselleen turvalliselta vaikuttavan vankilan.

Virheissään rypeminen muistuttaa peseytymistä lokavedessä.

Hiljaisuudessa moni ihminen pelkää itseään, yksin seisoessaan omaa varjoaan.

Sanasta miestä, paljon useammasta naista!

Elleivät ihmiset saisi kiistellä makuasioista, ei heillä olisi paljonkaan puhuttavaa.

Kaikki sanallinen on suhteellista, mutta kaikkea suhteellistakaan ei ole vielä sanottu.

Sanat ja asiat ovat tienviittoja, vain ihminen itse voi tulla tieksi.

Rukoustemme takaa kaikuu: tapahtukoon Sinun Tahtosi halujeni mukaan!

Arvojen kriisistä aletaan puhua silloin, kun mukavuudesta on tullut onnen mitta.

Viisas sydän katselee onnea ja tuskaa osina elämän luonnollista rytmiä.

Rakastuminen on kuin ajastettu poreamme: kupliminen kestää oman aikansa.

Valehtelijat pysyvät parhaiten sanassaan!

Luulo on valheen kauniimpi puolisko.

On vaikeata erottaa omaatuntoa lauman äänestä - totuus kuiskaa, tottumus huutaa!

Maailma on kavala: käännä sille selkäsi ja varaudu nuolipilveen.

Viisas osaa erottaa itsessään kunniantunnon ja kunnianhimon.

Muodollisen vastuun hakeminen toisten asioissa kelpaa tukikepiksi huonolle itsetunnolle.

Sananmukaisuus osoittautuu usein muka-sanaisuudeksi.

Sisäisen tyhjyyden pelko vaatii ulkoista meteliä.

Helppoon elämään on helppo nukahtaa.

Keskinkertaiset perivät maailman.

Monet eivät uskalla liikkua eteenpäin kaidalla tiellään.

Monet haluaisivat olla pieniä ja näkymättömiä - elleivät pelkäisi tulevansa tallotuiksi.

Sanan miekka uppoaa usein syvemmälle kuin teräksestä valmistettu.

Yksi totuutena pidetty sana valehtelee enemmän kuin tuhat kuvaa.

Ahdasmielisyys näivettää mielen. Varo, etteivät huulesi vetäydy kalpeaksi viivaksi!

Todellinen elämänymmärrys ei kasva pehmeässä maaperästä.

Tyhjyydestä ei voi mitään syntyä – eikä mikään voi niin ollen siihen päätyä.

Ihmiset etsivät mieluummin uskottavia tarinoita kuin uskomattomia totuuksia.

Turhuus kirkastaa tarkoituksen.

Moni rakastaa tietänsä niin paljon, että kadottaa sen syvimmän tarkoituksen.

Ei ole sellaista tunnettua hyvää, ettei ihminen siihen kyllästyisi.

Monet pysyvät sisäisesti hereillä vain potkuja saadessaan.

Jos näkisimme aina ihmisten ajatusten todellisen laadun, emme puhuisi rauhasta ja rakkaudesta.

Omaatuntoa on vain se, joka on keitetty omassa tulella ja kypsynyt oman historian hämärissä.

Rohkeat ja itsenäiset järkyttävät niiden turvallisuutta, jotka uskovat ilmoitettuun totuuteen.

Kunniallinen tarkoitus löytää aina arvoisensa keinot.

Mauttomaksi käynyt henkinen suola kutsuu itseään terveysvaikutteiseksi.

Suola on hyvä säilyttäjä, mutta parantamiseen tarvitaan hapatuksen kaltaisuutta.

Ihmiset seppelöivät jokaisen aasin, joka kantaa heidän kuormaansa riittävän pitkään.

Yleinen mielipide on usein synonyymi yleiselle tietämättömyydelle.

Lasten kaltaisuuteen pyritään usein vastuuttomuudessa, harvoin vilpittömyydessä.

Kaikki sanallinen on suhteellista.

Kyllästyminen takaa kehityksen suunnan, vaan ei sen nopeutta.

Ihmisen rakastaminen on tuuliviirin kaltaista: jos suunta muuttuu, se kääntää oitis takapuolensa.

Luovat ovat pahimpia luopioita tavanomaisten joukossa.

Tarkoituksen puhtaus on suoraan verrannollinen tarkoittajan puhtauteen.

Kunnianosoitukset perustuvat usein puutteellisiin tietoihin.

Erehdykset kasvattavat voimia ja panevat tarkkaamaan askeleita.

Hyväntahtoisuus ilman oikeamielisyyttä kävelee horjuvin askelin.

Vastuun ja ajattelun välttely vaatii verhokseen nöyryyden päiväpeitteen.

Ihmistä on myös se, mitä hän ei halua kohdata, hänen oma varjonsa.

Nöyristely ei ole sukua nöyryydelle - samannäköisyydestään huolimatta!

Tavanomaisuus rakentaa pääosin vain tavanomaisuutta.

Pinnallinen hyvinvointi aiheuttaa aikanaan vatsanväännetiä.

Pyyteellinen rakkaus on kuin kivenpala leivän sisässä.

Omatunto on syvällä kieltojen ja kiitosten alla – kaivakaa, niin te löydätte!

Elämän tiellä näkee paljon oppaita, jotka eivät ole sitä vielä itsekään kulkeneet.

Suvaitsemattomuus saa voimansa maton alle lakaistuista paheista.

Maailma tulkitsee nöyristelemättömyyden useimmiten ylpeydeksi.

Kaikki tosi on niin hienoa, ettei epätosi sitä havaitse.

Maailma antaa aikanaan oikeat vastaukset tyhmiinkin huutoihimme.

Kohtuuttoman osan murtaminen elämän leivästä huutaa hyvitystä.

Mustasukkainen rakkaus on kuin vesilasi täryjyrän kyydissä.

Pahansuopa ajatus on kuin pimeään heitetty kivi: emme tiedä, mihin se putoaa, ja milloin tulemme siihen itse kompastumaan.

Viisas verhoaa asiat, joihin ymmärtämätön kompastuisi.

Toisten voittaminen nostaa ihmisen korokkeelle, jota toiset yrittävät horjuttaa.

Todellinen oikeamielisyys asuu sympatian ja antipatian tuolla puolen.

Liiallinen huolehtivaisuus on usein kaunis naamio vallanhalulle.

Todellinen nöyryys ei kerjää kenenkään suosiota.

Saavutettu mukavuus on vain askel uusiin nautintoihin.

Rakkaus antaa valonsa loistaa kaikkiin suuntiin eikä odota sen palaavan takaisin.

Pahaa, jota emme ymmärrä, emme ole itsessämme voittaneet.

Tärkein elämän meiltä vaatima uhri on valheellisuutemme laskeminen totuuden alttarin eteen.

Ihmiset näkevät suunnatonta vaivaa etsiessään oikopolkuja korkeuksiin.

Heikoimmat auttajat ovat usein innokkaimpia!

Kaikki näkyvä on vain vertauskuvaa.

Syvimmänkin kuilun yli voi lentää, mikäli on lentokykyinen – eikä ole tuhlannut kaikkea polttoainettaan!

Odottaminen lakkaa lopullisesti vasta silloin, kun tavoittelijan ja kohteen välillä ei ole erotusta.

Kaikella on aikansa, kaikella ajallisella tarkoituksensa - vaan ei pysyvää arvoa!

Oikopolut osoittautuvat useimmiten harhapoluiksi.

Harhapolkukin muodostuu usein opintieksi.

Äly on kuin meren pinnalla kelluva lastu - se ei tunne merta eikä ilmaa, mutta on loistava asiantuntija kaikessa pinnallisessa.

Ihminen, joka on valmis luopumaan kaikesta, on köyhä - riippumatta hänen ulkoisista rikkauksista ja asemastaan.

Kylläisten valituksessa kaikuu arvojen tyhjiys.

Ajattelemattomuus on suvaitsemattomuuden äiti.

Maailma lienee arvoton äärimmäisessä mielessä, mutta sen arvo on siinä, että äärimmäinen joskus saavutetaan.

Vastalahjan odotus on kuin koukku syötissä.

Rakkaus on vapautta, mutta kaikki vapaus ei ole rakkautta.

On paljon mukavampaa iskeä heikkouksiaan toisissa ihmisissä kuin kohdata ne omassa kehässään!

Maailman pahuuden tukahduttamisyrietykset muistuttavat mehiläisten rauhoittamista huitomalla!

Itsekkyuden hedelmät kasvattavat nälkää eivätkä säily.

Toimeettomuus erehdysten pelosta on leiviskän kaivamista maahan.

Oman lapsensa kaunistelemia kertomuksia on helppo uskoa - paljon helpompi omiaan!

Mielen askarointi juoruissa, väkivallassa, tai turhanpäiväisyyksissä on sen pyhittämistä kaatopaikaksi.

Rehelliisyys itsensä suhteen on ensimmäinen askel totuuden esipihoille.

Ymmärrys katselee asiaa, jota itku ja nauru kiertävät.

Ainoa turha ponnistus on unohtunut ponnistus!

Ajatellessamme me vain kuvittelemme olevamme olemassa.

Joka turvaa toisiin ihmisiin, ei ole kypsä erämaan koettelemuksiin.

Sisäiset eväät eivät kasva keveissä seurapiireissä.